

Η ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΑ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΙ ΔΙΑ ΠΥΡΩΝ ΚΑΙ ΣΗΜΑΤΩΝ

Οί Σίται, Ίνδοί, Πέρσαι, Έλληνες, Ρωμαῖοι καὶ Γάλλοι.

Ἄφ' ἧς στιγμῆς ὁ ἄνθρωπος ἠοράνθη τὴν ἀνάγκην ταχύτερας συγκοινωνίας διὰ τὰς καθ' ἐκάστην ἀναπτυσσομένης νέας ἀνάγκας του, κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ εὑρῇ τὰ καταλληλότερα μέσα πρὸς ἀνταπόκρισιν ταχύτεραν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.

Μὴ ἐπαρκῆς οὖσα εἰς αὐτὸν ἡ συντελουμένη διὰ πεζῶν καὶ ἐφιππῶν συγκοινωνία ἀνεζητήθη ταχύτεραν, μηχανευόμενος πρὸς τοῦτο διάφορα μέσα. Οὕτω βλέπομεν εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἀνθρωπίνης προόδου διάφορα πρόχειρα μέσα, ἀλλ' εὐφραῖα διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, διὰ τῶν ὁποίων ἐπετυγχάνετο ταχύτερα συνεννόησις.

Ἀναδιφῶντες τὴν ἱστορίαν ἀνευρίσκομεν τὰ ἀκόλουθα μέσα συνεννοήσεως :

- 1) Συνεννόησιν διὰ τῆς φωνῆς ἐξ ἀποστάσεως.
- 2) Συνεννόησιν διὰ πυρῶν.
- 3) Συνεννόησιν δι' ἐφιππῶν ἀγγελιοφόρων.
- 4) Συνεννόησιν διὰ συνθηματικῶν ἐμβλημάτων.
- 5) Συνεννόησιν διὰ ψηφίων καὶ σημείων.
- 6) Συνεννόησιν διὰ κατοπτρῶν κτλ.

Ἀντιπαραβιάλλοντες τὰς μεθόδους ταύτας πρὸς τὰς σημερινάς, μᾶς φαίνονται παιδαριώδεις καὶ δοῦμανοι ἐκεῖνοι.

Ὁ ἱστορικὸς Διόδωρος ἀναφέρει, ὅτι εἰς βασιλεὺς τῆς Περσίας συνεκατάνει ἀπὸ τὰ Σοῦσα εἰς Ἀθήνας διὰ τῶν φωνῶν τῶν φρουρῶν, οἵτινες ἐφύλασσαν ἀπὸ ἀποστάσεως εἰς ἀπόστασιν.

Οἱ Σίται καὶ οἱ Ἰνδοὶ πρώτοι μετεχειρίσθησαν τὰ σύμβολα καὶ εἶτα τὰ πυρὰ καὶ τοῦτο

ἐμφαίνεται μετὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ μεγάλου αὐτῶν ἱστορικοῦ τείχους, δύο αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ, ὅτε διὰ συμβολικῶν σημείων καὶ πυρῶν ἀνῆγγελλον ἀνὰ πᾶσαν τὴν μεθόριον τὴν τυχὸν γενομένην ἐπιδρομὴν ἐκ μέρους τῶν Ταρτάρων.

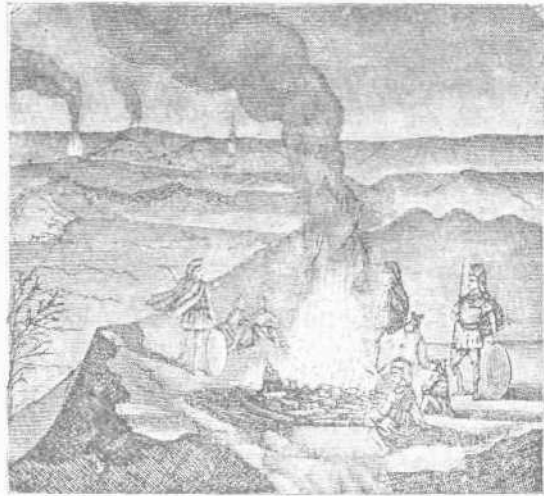
Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει, ὅτι ὁ Μέγας Βασιλεὺς τῆς Περσίας μετεβίβαζε τὰς διατάγας του εἰς τοὺς διαφόρους σατράπας διὰ τῶν λεγομένων ἀγγαρειῶν. Ἀγγαρεῖαι δὲ ἦσαν ἡ διαβίβασις γραπτῶν διαταγῶν ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμὸν δι' ἐφιππῶν ταχυδρόμων ἐπὶ τούτῳ διαμενόντων εἰς διαφόρους σταθμοὺς. Ἡ διαβίβασις δ' αὕτη ἐγένετο ὡς ἑξῆς :

Μόλις εἰδίετο τὸ γραπτὸν εἰς τὸν πρῶτον ταχυδρόμον, οὗτος τὸ μετεβίβαζε ταχέως εἰς τὸν πλησίον σταθμὸν, ὅπου ἐφύλαττεν ἕτερος, ὅστις ἐπίσης τὸ μετεβίβαζεν εἰς τὸν ἐπόμενον καὶ οὕτω καθεξῆς.

Βραδύτερον οἱ Πέρσαι διωργάνωσαν τοιοῦτον σύστημα ἀνταποκρίσεως εἰς τὴν χώραν τῶν διὰ μέσου τῶν πυρῶν. ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμὸν, ὥστε κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ὁ Βασιλεὺς τῆς Περσίας ἠδύνατο νὰ μανθάνῃ ἀθημερὸν πᾶν ὅ,τι συνέβαιεν εἰς τὸ ἀγανὲς αὐτοῦ Βασίλειον.

Ἐν Εὐρώπῃ πρῶτοι οἱ Ἕλληνες εἰσήγαγον τὴν διὰ πυρῶν καὶ εἶτα διὰ σημάτων συνεννόησιν, κατορθώσαντες ὥστε νὰ ἐπικοινωνῶσιν ἀκολύτῳ μετὰ τῶν διαφόρων αὐτῶν πολεμικῶν σημείων. Ἰδέαν τῆς συνεννοήσεως ταύτης δίδωσιν ἡμῖν ἡ παράστασις τῶν φρυκτωρῶν καὶ φρυκτωριῶν, ὡς ἐκαλοῦντο τότε.

Οἱ πρόγονοι ἡμῶν βοηθούμενοι ὑπὸ τῆς

Συνεννόσις διὰ πυρῶν.

γλώσσης προσελάθουν, ὅπως τελειοποιηθῶσι καὶ εἰς τὴν πολεμικὴν τῶν τέχνην καὶ ἰδίως μετὰ τοὺς περικοὺς πολέμους πρὸς ἀσφάλειαν αὐτῶν. Οὕτως ἐδρίσκομεν «φρυκτοὺς ἀνίσχειν» φρυκτορέω, φρυκτωρὸς καὶ φρυκτώρια, φρυκτωρίομαι) ἢτοι ἀναγγέλλω μακρόθεν εἶδησι καὶ φρυκτώριον ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἐφ' οὗ ἐφύλλαττεν ὁ φρυκτωρὸς ἢτοι πύργος ἐφ' οὗ οἱ φρυκτοί. Λείψανα δὲ τοιούτων φρυκτωρίων, δηλ. πύργων, σώζονται παρ' ἡμῖν εἰς τὸν δῆμον Ναούσης τῆς Πάρου καὶ εἰς τὰς θέσεις Παλαιό-πυργον καὶ Σταυρὸς ὡς καὶ ἀλλαχόσε.

Ἐν τῇ ἀνωτέρῳ εἰκόνι παρατηρεῖ τις τὸν τρόπον τῆς τοιαύτης συνεννόσεως. Παρίστησι στρατιῶτας Ἑλληνας συγκοινωνοῦντας ἀπὸ σημείου εἰς σημῖον διὰ τῶν πυρῶν. ἔχον δὲ καὶ σταθμοὺς ἢ καὶ πύργους σταθεροὺς, ἐνθεν διὰ πυρῶν καὶ πυρῶν οἱ φρουροὶ μετέδιδον τὰς εἰδήσεις καὶ διαταγὰς. Ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι ὡς προείπομεν, φρυκτωροὶ καὶ φρυκτώρια. Ἄλλ' ἢ ἱστορία δνοτυχῶς σὺδαμοῦ ἀναφέρει καὶ διὰ τίνων σημείων ἀναπαρίστων τὰ γράμματα τοῦ ἀλφάβητου καὶ τί εἶδους συνθηματικῶν κινήσεων ἐποίουν διὰ τῶν πυρῶν, καθόσον διὰ τοιούτου ἀπλοῦ τρόπου ἐπικοινωνίας ὡς αἱ διὰ πυρῶν αἴτια παραστάσεις, μόνον μίαν ἀπλὴν εἶδησι ἠδύνατο νὰ μεταβιβάσωσι, δηλαδὴ ἐν καὶ ἢ ἐν ὄχι, μίαν ἐκφρασίαν ἀπεδοχῆς ἢ ἀρνήσεως, ἐν ξηρὸν ἄγγελμα «κτυπάτε ἢ στήτε». Ἐν τοῖτοις, ἅς ἴδωμεν τί λέγει καὶ ἢ παράδοσις.

Ἐν τῇ τραγωδίᾳ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου ἀνευρίσκομεν περιγραφὴν τηλεγραφίας διὰ πυρῶν, ἐνθα ἀναφέρεται ὁ τρόπος τῆς ἀναγγελίας τῆς πτώσεως τῆς Τροίας ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης εἰς Ἄργος.

Ὡς γνωστὸν, ὁ Ἀγαμέμνων μεταβαίνει εἰς

τὴν Τρωάδα, εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὴν σύζυγόν του Κλυταμνήστραν νὰ τῇ ἀναγγεῖλη τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας αὐθιμερὸν, ὅποτε καὶ ἂν ἐκνυρεῖτο αὕτη.

Πρὸς τὸν σκοπὸν λοιπὸν τοῦτον εἶχεν ἐκλέξῃ τὰς κορυφὰς τῶν καταλλήλων ὄρεων ἀπὸ τοῦ Ἄργους μέχρι τῆς Τροίας. ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐτοποθέτησε καταλλήλους φρουροὺς, οἵτινες διὰ πυρῶν μεγάλων θὰ μετεβίβαζον τὴν εἶδησι εἰς τὴν βασιλίαν. Ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς τῶν Ἀνακτόρων τῶν Ἀτρειδῶν ἐκάστην νύκτα ἠγρῶναι φύλαξ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν. Οὕτω μετὰ δεκαετίαν, διὰ τὴν ἢ Τρωὸς ἠλώθη κατόπιν τόσων περιπετειῶν καὶ ἀγώνων, ἢ ἀγγελιαφόρος φλόξ ἐξεπέμφθη ὡς ἑξῆς :

Ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης τῆς Τροίας ἠγάθη μεγάλη πυρὰ, ἣτις μετέδωκε τὴν εἶδησι εἰς τὸν ἀγρυπνοῦντα ἀπὸ δεκαετίας φρουρὸν ἐπὶ τοῦ Ἐρμαίου Ἀκρωτηρίου, τῆς ἐναντι νήσου Λήμνου. Ἐκεῖθεν ὁ φρουρὸς ἀνάψας ἀμέσως πυρὰν κατὰ τὰ συμπεφωνημένα μετέδωκε τὴν χαρμόσυτον εἶδησι εἰς τὸ ὄρος τοῦ Διὸς Ἀθῶνα, ὁπόθεν ἐπίσης ὁ φύλαξ ἀμέσως τὴν μετέδωκεν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Μακίστου, κορυφῆς πρὸς βορρᾶν τῆς Εὐβοίας, ἀγρυπνοῦντα φύλακα, ὅστις πάλιν ἀνάψας τὴν ἰδικὴν του πυρὰν, εἰδοποίησε τὴν ἀγγελίαν ταύτην εἰς τοὺς ἐπὶ τοῦ ὄρους Μεσαίου τῆς Βοιωτίας φυλάκτοντας στρατιῶτας, οἵτινες ὁμοιοτρόπως εἰδοποίησαν τοὺς ἐπὶ τοῦ ἔναντι τοῦ Κυθαιρῶνος ὄρους τῆς Βοιωτίας εὐρισκομένους διὰ τὰ περαιτέρω.

Οὕτως ἐδὴ μετέδωκεν ὁμοιοτρόπως τὰ σήματα εἰς τὸ Αἰγίπλαγκτον ὄρος, κείμενον παρὰ τὸν σταθμὸν τῆς Κορίνθου, ἀποτελοῦν προέκτασιν τῶν Γερανίων ὄρεων καὶ πρὸς νότον τῶν ὁποίων κείται, ὡς γνωστὸν ἢ περιφρημος καὶ ἐπὶ κίνδυνος Σκυρωνίς, Κακὴ Σκάλα, κοινῶς τὴν σήμερον καλονομένη.

Ἐκ τῆς Αἰγίπλάγκτου δὲ εἰδοποιήθη κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὁ τελευταῖος πρὸς τὸ Ἄργος κείμενος σταθμὸς, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀραχναίου — τὴν σήμερον Ἅγιος Ἥλλας — ἐπὶ τῆς ὑψηλοτάτης τοῦ ὁποίου κορυφῆς ἐφύλλαττεν ἕτερος κατάλληλος φύλαξ, ὅστις ἀμέσως εἰδοποίησε τοὺς ἐπὶ τῶν Ἀνακτόρων τῶν Ἀτρειδῶν διαμένοντας φύλακας, οἵτινες ἐν τῷ ἤμα ἀνήγγειλαν τῇ βασιλίᾳ Κλυταμνήστρᾳ τὴν χαρμόσυτον εἶδησι.

Κατὰ τὸν Αἰσχύλον, ἢ Κλυταμνήστρα, ἐρωτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ χοροῦ, ὅστις ἔπευσεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ἀφ' οὗ διηγήθη τὸν τρόπον τῆς μεταδόσεως τῆς εἰδήσεως, ὡς ἄνωθι ἐξεθέσαμεν, διὰ τῶν πυρῶν, προσέθηκεν :

«Διὰ τῶν σημείων τούτων ὁ σύζυγός μου μοι ἐπεμψε τὴν ἀσφαλῆ εἶδησι τῆς ἄλώσεως τῆς Τρωάδος».

Ὁ ἔναντι χάρτης δείκνυσιν ἐκρινῶς τὰ σημεία τῶν σταθμῶν, ἐφ' ὧν ἀνέμενον οἱ φρου-

Ὁ χάρτης τοῦ Τηλεγράφου τοῦ Ἀγαμέμνονος.

ροὶ ὡς καὶ τὴν πορείαν τῆς μεταδόσεως τῆς εἰδήσεως.

Ἄλλ' ἄρα γε μόνον μετὰ δεκαετίαν ἐποιήσαντο χρῆσιν τοῦ τηλεγράφου τούτου ;

Ἀφοῦ δὲ ὁ τοιοῦτος τηλεγράφος ἦτο γνωστὸς κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ ἀφοῦ ἴδρυσαν ἕκαστος σταθμοὺς εἰς τοιαῦτα ὄρεινὰ μέρη, εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ συνεκινῶνται καὶ διαρκούσης τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος ὁ Ἀγαμέμνων μετὰ τοῦ Βασιλείου του ; Ἀναμφιβόλως θὰ συνεκινῶνται καὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν θὰ ἀνεμένετο ἢ πτώσις τῆς, ἵνα ἀναγγεῖται δι' ἰδιαιτέρου τινὸς σημείου τῶν πυρῶν.

Ἄφ' ἑτέρου ἢ διήγησις αὕτη τοῦ Αἰσχύλου περιόπως ἀποδείκνυσιν, ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἔζη (456 525) π. χ. ἢ χρῆσις συνθηματικῶν σημείων πρὸς μεταβίβασιν εἰδήσεων εἰς μακρὰς ἀποστάσεις θὰ ἦτο ἐν χρήσει.

Ὁ Ὀμηρὸς ἐπίσης ὑπανίεται τὰ διὰ τῶν πυρῶν σημεία ὧν ἐγένετο χρῆσις κατὰ τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος.

Ὁμοίως ὁ Πανσανίας λέγει, ὅτι πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου μετεχειρίζοντο αὐτῶν.

Ὁ δὲ Ἡρόδοτος, Θουκυδίδης καὶ ἄλλοι ἀναφέρουσι ὁσαύτως περὶ αὐτῶν.

Οἱ Ἕλληνες ἀνγγραφεῖς τόσον ἀσφαλῶς γράψουσι περὶ τοῦ εἶδους τοῦτον τῆς συγκοινωνίας, οὗτινος ἰδίως χρῆσις ἐποίουν κατὰ τὸν πόλεμον, ὥστε μετὰ πεποιθήσεως δύναται τις νὰ συμπεράνη, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος ἦτο ἔμπλεον ἐκ τοιούτων σταθμῶν, ἐν οἷς κατὰ μὲν τὴν νύκτα ἐποίουν χρῆσιν πυρῶν, κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν συνθηματικῶν σημείων.

Ὡσαύτως Σιδωνίους τις, ὡς ἀναφέρει ἢ ἱστο-

ρία, προέτεινε τῷ Μ. Ἀλεξάνδρῳ μέσον τι, δι' οὗ ἠδύνατο νὰ καταρτίσῃ ταχεῖαν συγκοινωνίαν μετ' ὅλων τῶν ἀξιοσημειώτων μερῶν, τῶν ὑποκειμένων εἰς τὴν κυριαρχίαν του. Ὑπέσχετο δὲ αὐτῷ, ὅτι διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ ἠδύνατο ἐντὸς πέντε ἡμερῶν νὰ λαμβάνῃ εἰδήσεις ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῶν Ἰνδιῶν μέχρι τῆς Μακεδονίας καὶ τ' ἀνάπαιιν. Ἀλλὰ ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ἐκλαβὼν τὸν Σιδωνίον διὰ παράφρονα, ἀπέπεμψε αὐτόν. Σκεφθεῖς ὅμως κατόπιν ὀρίμως, μετεμελήθη καὶ ἔστειλεν εἰς ἀναζητήσιν του ἀλλ' οὐδαμοῦ ἀνευρέθη. Ἦτο ἀργά.

Ὁ Πολύβιος ἐκθέτει ἐν τῇ Καθολικῇ αὐτοῦ ἱστορίᾳ τὴν ἀκριβῆ κατάστασιν γνώσεως, ἃς οἱ ἀρχαῖοι ἐκείτηντο κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ ἐπὶ τῆς μεταβιβάσεως εἰδήσεων διὰ συνθηματικῶν σημείων. Ἀναφέρεται δὲ καὶ σχετικὸν σύστημα τοῦ Πολυβίου ἔτι καλεῖται καὶ τελειότερον τῶν ἐκτεθέντων, κατὰ τὸ ὅσοι οἱ ἀνταποκρινόμενοι δὲν περιορίζοντο εἰς τὴν ἀπλὴν μεταβίβασιν διὰ μέσου τῶν πυρῶν γενικῶν ἐκφράσεων καὶ τύπων, ἀλλὰ καὶ δλοκλήρων νοημάτων καὶ φράσεων.

Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο ἐπὶ δύο τεχνιτῶν ἢ καὶ ξυλίνων τοίχων διήρουν τὸ ἀλφάβητον ὁμοιοτρόπως εἰς ὄλους τοὺς σταθμοὺς εἰς δύο μέρη καὶ ταῦτα ἀνὰ πέντε ψηφία.

Οὕτως εἰς τὸ ἐν πλατεῖον ἦτο τὸν τοίχον ἐδρίσκοιτο σημειωμένα τὰ φωνήεντα καὶ τὰ ὄγρα ψηφία, εἰς δὲ τὸ ἄλλο πλατεῖον τὰ ἐπιλοιπα γράμματα. Ἀλλὰ καὶ τὰ ψηφία ταῦτα ἐκατέρων τῶν πλατειῶν ἦσαν διηρημένα ἀνὰ πέντε. Οὕτως οἱ ἀνταποκρινόμενοι ἐγνώριζον ἐκ τῶν προτέρων τὴν θέσιν τῶν γραμμάτων καὶ διτε συνενοοῦντο, ἔθετον τὸν πυρὸν εἰς τὸ ἐν ἢ τὸ ἕτερον πλατεῖον καὶ ἐκκλινον αὐτὸν δεξιόθεν ἢ ἀριστερόθεν δηλοῦντες τὸ ψηφίον, ὅπερ ἤθελον νὰ μεταδώσωσι καὶ ὅπερ ἐσημείου ὁ ἔναντι διὰ διόπτρας ἐπισκοπῶν φρουρὸς, ὡς δείκνυται ἐν τῇ παρατιθεμένῃ κάτωθι εἰκόνι.

Σύστημα Πολυβίου

Οἱ Ῥωμαῖοι καὶ αὐτοὶ ἐξηκολούθησαν τὸν αὐτὸν τρόπον συνενοήσεως μὲ μικρὰν παραλλαγὴν, ἀλλ' ἐβρυνέραν χρῆσιν, διότι οἱ Ῥωμαῖοι ἀτοκράτορες ἠγνόουν παντὶ σθένει νὰ ἐξασφαλίσωσι

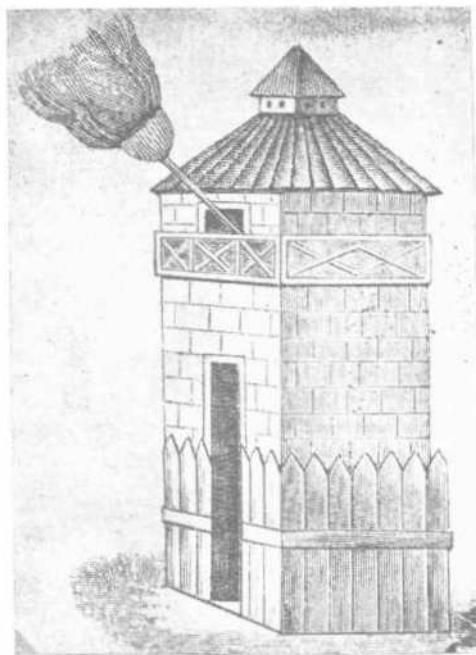
τὸ ἀχανές αὐτῶν κράτος κατὰ πάσης ἐπιδρομῆς, κατασκευάσαντες πρὸς τοῦτο ἀπὸ ἀποστάσεως εἰς ἀπόστασιν πύργους μὲ σταθμούς, ἐξ ὧν τινὲς σῶζονται ἔτι. Ἐἶχον δὲ ἀποτελεῖσαι οὕτω πληθύνοντες κυκλωτέρως τηλεγρ. σύστημα, ἀπὸ τῆς Ρώμης ἀρχόμενον καὶ εἰς τὴν Ρώμην καταλήγον ὡς ἑξῆς :

Ἀπὸ τῆς Ρώμης ἀρχόμενον διέσχζε τὴν Γαλλίαν καὶ εἶτα τὴν Ἰσπανίαν, διήκον μέχρι τῶν στενῶν τοῦ Γιβραλτᾶρ ὅπου ὑπῆρχε μέγας ἰσχυρὸς πύργος.

Ἐναντὶ τοῦ Γιβραλτᾶρ ἐτίθηκτο ἕτερος πύργος καὶ μετὰ τοῦτον σειρά ἐτέρων πύργων ἠκολούθει τὴν βόρειον παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς μέχρι τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν εἰσῆρχετο εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ ἐξικνεῖτο μέχρι τῶν ὄχθων τοῦ Τιγριδος καὶ Εὐφράτου Ἐπειτα ἐπανήρχετο εἰς τὴν Ἰταλίαν κατὰ μήκος τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ διὰ τῆς λεκάνης τοῦ Δουνάβεως.

Ἡ ἄλυσσος αὕτη διέσχζε περί τὰς 1,000 πόλεις εἰς ἀπόστασιν πλέον τῶν 3 000 λευγῶν.

Ὁ Ἀπολλόδωρος, Ἕλληνας ἀρχιτέκτων, ὅστις εἶχε συνοδεύσει τὸν Τραϊανὸν αὐτοκράτορα εἰς τοὺς πολέμους αὐτοῦ ἐν Σακίᾳ ἀφῆρσε στήλην εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἐν Ρώμῃ, ἐν ἣ ὑπάρχει ἀκριβῆς ἀναπαράστασις τηλεγραφικῶν τοιοῦτον σταθμοῦ. Ἐκ τῆς στήλης δὲ ταύτης ἐλήφθη ἡ εἰκὼν, ἣν δημοσιεύομεν ἐνταῦθα.

Ρωμαϊκὸς σταθμὸς

Ἀλλὰ πάντα ταῦτα δὲν ἱκανοποιῶσι τὴν ἀνάγκην ἀκριβοῦς καὶ τελείας ἀνταποκρίσεως, διότι ἡ ἡμέρηαι προϊούσα ἀνάπτυξις τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ πρόοδος τοῦ ἐμπορίου καὶ αἱ σχέσεις τῶν Ἑθνῶν πρὸς ἄλληλα ἀπῆλθον ἀσφαλῆ-

στερον καὶ τελειότερον μέσον συννενοήσεως.

Ἀπῆλθειτο σύστημα νεότερον καὶ συντομώτερον καὶ τοιοῦτον ἐπενόησεν ὁ γάλλος Κλαύδιος Charpe, ὅστις τῷ 1793 τὸ ἐφήρμησεν, ἀποκαλέσας αὐτὸ **ἐναέριον τηλέγραφον**.

Ὁ ἐναέριος οὗτος τηλέγραφος ἀποτελεῖτο ἐκ τριῶν ξυλίνων δοκῶν, ἐνὸς ὀριζοντιοῦ καὶ δύο ἐπ' αὐτοῦ μικροτέρων καθέτων, πάντων κατὰ βούλησιν μετακινουμένων διὰ σχοινίων ὑπὸ τηλεγραφητοῦ, εὐρισκομένου ἐν δωματίῳ κάτωθι τῆς συσκευῆς κειμένου.

Τὰ τρία ταῦτα ἐξαρτήματα, τὰ μόνα ὄργανα τοῦ ὀπτικοῦ τούτου τηλεγράφου ἐλάμβανον μετασχηματιζόμενα 196 σχήματα, ἐκδηλοῦντα τοσαύτας συνθηματικὰς λέξεις, φράσεις καὶ γράμματα.

Ὁ τηλέγραφος Charpe

Τὸ σύστημα τοῦτο τοῦ τηλεγράφου εἶχε τὸ προτέρημα νὰ μεταδίδη ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμὸν ταχύτερον τὰ σημεῖα καὶ οὕτω μία εἰδησις ἠδύνατο εὐκολώτερον νὰ διατερέξη μεγάλας ἀποστάσεις.

Ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι, ὁ ὑπάλληλος δὲν εἶχε ἢ νὰ βλέπῃ τὰς μεταλασσομένας θέσεις τοῦ προηγουμένου σταθμοῦ καὶ διὰ τῶν σχοινίων του νὰ ἐπαλαμβάνῃ αὐτὰς εἰς τὸν ἐπόμενον αὐτοῦ.

Τὸ ὅλον τοῦτο σύστημα ἐιοποθετεῖτο ἐπὶ πύργου ἐπίτηδες κατασκευασμένου, ὡς δεῖκνυται ἐν τῇ εἰκόνι. Ρυθμιστῆς ἐλέγετο ὁ ὀριζόντιος ἄξων, ὅστις ἠδύνατο νὰ λαμβάνῃ τέσσαρας διαφόρους θέσεις καὶ δεῖται ἐλέγοντο οἱ ἑκατέρωθεν αὐτοῦ κοιντοί, οἵτινες ἠδύνατο νὰ λαμβάνωσιν ἐπιτὰ γωνίας ὀρθῆς, ἐπιτὰ ὀξείας καὶ ἐπιτὰ ἀμβλείας.

Τὸ σύστημα τοῦτο μετεδόθη τίχιστα καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν καὶ δὴ ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν γαλλο-αὐστριακὸν πόλεμον, καθ' ὃν σπουδαιότητα εἰδησις ἀνακτήσεως πόλεως, μεταδοθεῖσα δι' αὐτοῦ ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Καρῶν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς καὶ ἐν τοῦτοις ὁ ἐφευρέτης τοῦ συστήματος Κλαύδιος Charpe μετ' ὀλίγα εἴη ἀπέκοπτε διὰ ξυραφίου τὸν λάργυγα ἐξ ἀπογοητεύσεως πρὸς τὸ ὀλίγον ἐνδιαφέρον τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς τὸ ἔργον του καὶ ἐξ ἀπελπισίας ἐκ τινος νόσου ἐξ ἧς σοβαρῶς ἔπασχεν.

Τὸ σύστημα τοῦτο ἐθεωρήθη κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὡς τὸ τελειότερον καὶ εἰσῆχθη εἰς διάφορα Κράτη μὲ μικρὰς τροποποιήσεις.

Ἐλειτούργησε δὲ μέχρι τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. (Ἐπεταὶ συνέχεια)

Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΤΗΣ ΣΕΡΣΕΛ

Τὸν παρελθόντα Μάρτιον 1910, ἐνεργουμένων ἐδαφικῶν ἐργασιῶν ἐν τῇ ἰδιοκτησίᾳ τοῦ Γάλλου κ Λουδοβίκου Φελισιέν, ἐν Σερσελ τῆς Ἀλγερίας, ἀπροσδοκῆτως ἐν τινι ἀνασκαφῇ ἀπεκαλύφθη ἐν ὄραϊον, ἀλλὰ δυστυχῶς κερματισμένον καὶ κάπως παραμορφωμένον ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπερ μετὰ δυσκολίας ἀνεγνώρισθη ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ὡς τοιοῦτον. καθόσον πᾶσαι αἱ ἀποδιδόμεναι ιδιότητες εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον θεόν, ἡ φαρῆτρα τῶν χρυσῶν βελῶν παρὰ τοὺς πόδας του, ὁ περιβάλλον τὸ ἱερὸν δένδρον τῆς δάφνης ὄφρις, ὁ ἐπὶ τινος κλάδου ἱσταμένος ἱέραξ καὶ ἡ βοστρυχοειδὴς μακρὰ κόμη του ἀποδίδονται εἰς τὸν εἶδός τῆς Αἰητοῦς. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο, ὡς εἰκὸς, εὐρέθη εἰς διάφορα τεμάχια ἐντὸς τοῦ ἐδάφους καὶ εἶναι λαμπροῦ ρυθμοῦ ὅσοι δὲ τὸ ἐθαύμαζον κατὰ πρῶτον ἐοκέφθησαν, ἐξετάζοντες τὴν ὄραιότητα τῶν λευφάνων αὐτῶν, ἔτι εὐρισκοντο ἐνώπιον μαρμάρου ἑλληνικῆς τέχνης τῆς καλλιτέρας ἐποχῆς. Μετὰ πλείονας δὲ συζητήσεις κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Ἀπόλλων οὗτος τῆς Σερσελ θὰ ἦτο ἀντίτυπον ἄλλου ἑλληνικοῦ προτύπου ἢ δ' ἐκτέλεσίς του, κατὰ τὴν τεχνικὴν του, φαίνεται ἀνερχομένη εἰς τὸ τέλος τοῦ δευτέρου αἰῶνος. Παρὰ τινος δὲ ἀναλογίας, ἣς ἔχει πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα τοῦ Τιβέρεως, πρόκειται ἐνταῦθα περὶ τύπον εἰσὶ ἀγνώστου καὶ περὶ νέας ὄραιότητος ἡρέμον καὶ ὀλίγον ἀρχαϊκῆς.

Συνέλεξαν ἐπιμελῶς πάντα τὰ εὐρεθέντα ἐκεῖσε πολυτίμητα ταῦτα τεμάχια, τὰ ὅποια ὁ κ. Λουδοβίκος Φελισιέν δὲν κατώρθωσε νὰ ἐνώσῃ, εἰμὴ τῇ μεσολαβῆσει εὐφυοῦς τινος φωτογράφου, ὅστις καὶ ἔλαβεν ἀντίτυπον, ὅπερ ὡς παρίστηται ἢ ἐναντι εἰκῶν, δίδωσιν ἰδέαν τοῦ συνόλου τοῦ ἀγάλματος τούτου, ὡς εἶχεν ἐν τῇ ἀρχῇ του καὶ ὅπερ δὲν κέκτηται ὕψος ὀλιγώτερον τῶν 2 μ. καὶ δέκα ἑκατοστῶν.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο παρουσιάζει τὸ ἐξαιρετικὸν ἰδίωμα, ὅτι δὲν παρίσται ἐντελῶς τὸν Ἀπόλλωνα, ὡς θὰ ἤθελέ τις νὰ πιστεύσῃ ὄρθιον ἐπὶ τοῦ βάθρου, καθόσον, νομίζομεν, ὁ ἀδέξιος ἐκτελεστῆς τῆς ἐνώσεως τῶν τεμαχίων ἔπραξε τοῦτο κάπως ἀδαῶς καὶ ἀκαταλλῆλως καὶ ἡ φωτογραφία δὲν ἀπέδωκε σύνολον ὄραϊον ἀρμονικόν, ὡς εἶχε τὸ πρῶτον.

Ἢδη γεννᾶται τὸ ζήτημα εἰς τίνα ἀνήκει τὸ ἄγαλμα τοῦτο, εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ κτήματος ἢ εἰς τὸ Κράτος, καθόσον τὸ μέρος ὅπου ἐγένετο ἢ ἀνακάλυψις τυγχάνει κτήμα ἐκ παραχωρήσεως δωρεᾶς. Τὸ κράτος ὁμως δὲν ἐζήτησεν ἀμέσως νὰ κατόσχη αὐτό, ἀλλὰ κατόπιν φιλικῶν διαπραγματεύσεων ἢ ὑπόθεσις ἀνετέθη εἰς δικαιο-

Ὁ Ἀπόλλων τῆς Σερσελ.

στικὴν διατησίαν, ἣν ἀπεφάνθη ν' ἀσφαλισθῇ τὸ κειμήλιον ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν τινι σκοτεινῷ δωματίῳ τοῦ μικτοῦ δημαρχείου τῆς Σερσελ.

Τὸ πιθανώτερον ὁμως εἶναι, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου χρόνου καὶ σιδηροῦτος ἂν εἶνε ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις τῆς τύχης του, ὁ Ἀπόλλων οὗτος θὰ εὐρη ὀριστικὴν θέσιν διαμονῆς καὶ ἀνταξίαν αὐτοῦ ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς πόλεως ταύτης, ἣν εἶναι μία τῶν κυριωτέρων περιέργων καλλιτεχνικῶν πόλεων τῆς βορείου Ἀφρικῆς.

Ἐν μέσῳ τῆς πολυτεχνικῆς κοινωνίας, τὸ ἐγὼ μὲν ὑφίσταται πλείστους ὅσους κλονισμοὺς καὶ ἀμφιταλαντεύσεις· τούτων κινῶν δὲ εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐξοχῆς, κισθάνεται ὁ ἄνθρωπος τὸ μεγαλεῖον του καὶ τὴν ἀνωτάτην θέσιν, ἣν κατέχει εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς φύσεως, ὡς καὶ τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν του.

Αἱ πολλὰ κοινωνικὰ σχέσεις, συνεπάγονται πλείστας ὅσας ὑποχρεώσεις καὶ καθήκοντα.

Ο ΜΑΓΝΗΤΗΣ

ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΑΣ ΝΟΣΟΥΣ

Ἡ ιδιότης τοῦ προανατολισμοῦ τοῦ μαγνήτου, ἡ ἑλξις ἦν ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ σιδήρου καὶ ἐπὶ τινῶν μετάλλων, ἀλλ' ἰδίως ἡ μετάδοσις τῶν ιδιοτήτων αὐτοῦ εἰς τὸν σίδηρον καὶ τὸν χάλυβα, τῷ ἀπέδωκαν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἀμαθείας σημαντικὴν ιδιότητα ἐν τῇ μυστηριώδει τέχνῃ τῆς γοητείας, τῆς μαγείας καὶ τῆς μαγγιανείας. Ἐπίστευον, δηλ. ὅτι ἔχει τὴν δύναμιν νὰ διεγείρῃ τὸν ἔρωτα ν' ἀναζωοπυρῆ τὴν συζυγικὴν στοργὴν καὶ νὰ συνενώρῃ τοὺς ἀποκεχωρισμένους συζύγους. Εἰς τινὰς δὲ περιπτώσεις ἐχρησίμευε καὶ ὡς μέσον ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῶν ἀπόντων.

Θ' ἀρῆσωμεν ἤδη κατὰ μέρος τὰς μυστηριώδεις ιδιοτήτας αὐτοῦ, αἵτινες δὲν ἀποδεικνύονται εὐκόλως, ἵνα ἐξετάσωμεν τί οἱ ἀρχαῖοι καὶ οἱ νεώτεροι ἐπέσβευσαν περὶ αὐτοῦ ὑπὸ ἐποψίν φυσιολογικὴν καὶ θεραπευτικὴν.

Ἀπὸ τῆς ἀπωτέρας ἀρχαιότητος ὁ μαγνήτης ἐτιμᾶτο πολὺ ἐν τῇ ἰατρικῇ τῶν Σινῶν, Ἰνδῶν, Αἰγυπτίων, Χαλδαίων, Ἑβραίων, Ἀράβων, Ἑλλήνων, Ρωμαίων κτλ., οἵτινες τὸν μετεχειρίζοντο ἰδίως ὡς τοπικὸν φάρμακον καὶ ὡς ἀβάσκαντον (φυλακτόν).

Λαοὶ τινες ἰνδικοὶ τὸν μετεχειρίσθησαν πρὸς διατήρησιν τῆς νεότητος.

Ὁ Ἀριστοτέλης, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ζῆσας κατὰ τὸν 3ον π. Χ. αἰῶνα ὁμιλεῖ περὶ πολλῶν ἰαματικῶν ιδιοτήτων, εἶδους τινὸς μαγνητικοῦ λίθου, ὃν ὠνόμαζεν λευκὸν μαγνήτην.

Ὁ Πλίνιος λέγει, ὅτι ὁ μαγνήτης ἦτο ἐν χρήσει κατὰ τῶν ὀρθολογικῶν νόσων.

Ὁ Γαληνὸς ἐξαιρεῖ τὴν καθαρτικὴν ιδιότητα τοῦ μαγνήτου καὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς ὑδροπικίας.

Κατὰ τὸν Μάρκελλον, ἕτερον φιλόσοφον καὶ ἰατρόν, ὅστις ἐξῆ ἐν Βορδῶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ 15ου αἰῶνος, ὁ μαγνήτης μειοῦ τὴν κεφαλαλίαν, μετατοπίζων αὐτὴν εἰς τὸν λαιμόν.

Ὁ Ἀλέξανδρος de Tralles (6 αἰῶνα) βεβαιοῖ, ὅτι θεραπεύει τοὺς πόνους τῶν ἀρθρώσεων.

Ὁ Hali Abbas, ἀραβὶ ἰατρός τῆς αὐτῆς ἐποχῆς ἐπιστοποιεῖ, ὅτι ὁ μαγνήτης κρατούμενος διὰ τῆς χειρὸς ἢ ἀνηρηγμένος εἰς τὸν λαιμόν θεραπεύει τοὺς σπασμούς καὶ τὴν ποδάγραν.

Ὁ Ἀρνὸ δὲ Βιλενέ, διάσημος ἰατρός, θεολόγος, ἀλχημιστὴς καὶ φιλόσοφος, ζῆσας κατὰ τὸν 13ον αἰῶνα βεβαιοῖ, ὅτι ἀπομακρύνει τὰ κακὰ πνεύματα ἐκ τῶν γυναικῶν καὶ ὅτι προφυλάσσει αὐτὰς ἐκ τῶν βασκανιῶν.

Ἄλβερτος ὁ Μέγας, τῆς αὐτῆς ἐποχῆς, ἐπι-

βεβαιοῖ, ὅτι ὁ μαγνήτης ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ ἰσχυρὰν καὶ ὑγιεινὴν ἐνέργειαν. Φερόμενος εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα διαλύει τὰ ὄνειρα καὶ τὰς φαντασίας ἐν ὥρᾳ νυκτός.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἕκτου αἰῶνος ὁ μαγνήτης ἦτο πολὺ ἐν χρήσει, ἰδίως κατὰ τῶν νευρικῶν παθήσεων. Ὁ δὲ Παρκέλλος ἐπεξέτεινε τὴν χρῆσιν του εἰς τὰς ὀργανικὰς παθήσεις, ἐφ' ὧν εἶχε πεισθῆ, ὅτι ὁ μαγνήτης ἐπιδρᾷ οὐχὶ ὀλιγώτερον. Τῷ ἀπέδιδε τὴν ιδιότητα τοῦ ἐλκύνειν, ἣν ἐθεώρει ὡρελιμωτάτην ἐν τῇ θεραπείᾳ τοῦ μαιζόνος μέρους τῶν ἀσθενειῶν, ἃς ἐκάλει ὀλικίας. Ἐν τῇ κατηγορίᾳ δὲ ταύτῃ κατέταξε τὴν ἐπιληψίαν, τὰς αἱμορραγίας καὶ λυμφατικὰς καταστάσεις τῶν γυναικῶν τὴν διάρροϊαν, τὰς φλεγμονὰς τῶν ὀφθαλμῶν, ὠτων, ρινῶν καὶ ἄλλων μελῶν, τὴν ὑδροπικίαν, τὸν ἴκτερον κτλ. Ἔτι δὲ καὶ ὅπουτ' αἰ νόσος ἐξεδηλοῦντο ἐξώθεν ἐν εἰδῇ πληγῶν, ἐλκῶν καὶ συρίγγων, ἐπίσης κατέφευγε εἰς τὸν μαγνήτην. Ἐν ταῖς νευρικαῖς παθήσεσιν, συνίστα ἰδικῶς τὴν χρῆσιν πρὸς καταπολέμησιν τῶν ἀτμῶν, σπασμῶν, τοῦ τιτάνου ἐτι δὲ καὶ τῶν ὑστερικῶν προαισθησεων. Μετεχειρίζετο δὲ τοὺς δύο πόλους τοῦ μαγνήτου κατὰ τὰς περιπτώσεις. Μολονότι δὲ αἱ ἐνδείξεις του εἰσὶ σκοτειναὶ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἐν τούτοις παρατηροῦμεν, ὅτι ἀπέδέχετο τὴν ἐπίδρασιν τοῦ μαγνήτου διάφορον τοῦ ἐνὸς πόλου ἀπὸ τοῦ ἐτέρου καὶ συνεπῶς ἐποίει χρῆσιν ἐπὶ τοῦ πάσχοντος μέρους τοῦ σώματος.

Τὸ σύστημα τοῦ μεγάλου τούτου ἀλχημιστοῦ ἐπεξετάθη ὑπὸ τοῦ Van Helmont ἐτη τινὰ βραδύτερον. Οὗτος ἀποδίδει εἰς τὸν μαγνήτην τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν τοῦ σιδήρου καὶ ἰδίως τὴν ιδιότητα νὰ θεραπεύῃ τὴν κήλην καὶ κατάρρου.

Εἰς τὴν ἐποχὴν του γενικῶς ἀπέδιδον μεγάλην ἐνέργειαν τοῦ μαγνήτου ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου, σχετικῶς τῇ ἐνεργείᾳ, ἣν ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς μήτρας. Οὕτως, ὁσάκις γυνὴ τις ἠπειλεῖτο ὑπὸ ἐκτρώσεως, συνίστα τὴν ἐφαρμογὴν μαγνήτου ἐπὶ τοῦ ὄμφαλου, διότι εἶχε τὸ προτέρημα νὰ προσελκύῃ τὸ παιδίον, ὅπως ἔλκει τὸν σίδηρον καὶ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν κάθοδον. Πολλοὶ ἀποδέχονται τὴν γνώμην ταύτην.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Παρκέλλου καὶ τοῦ Van Helmont ἠκολούθησαν καὶ ἄλλοι καὶ ἡ μαγνητικὴ λεγομένη αὕτη ἱπαρική ἔλαβε μεγάλην ἀνάπτυξιν κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ 17ου αἰῶνος.

Ὁ Γιλβέρτος, ἰατρός τῆς βασιλείσης Ἐλισάβετ, ὃν δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς τὸν ἰδρυτὴν τῆς μαγνητικῆς ἐπιστήμης, ἀφιερῶ ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ *Περὶ Μαγνήτου* εἰδικὸν κεφάλαιον περὶ τῆς θεραπευτικῆς ιδιότητος τοῦ μαγνήτου, ἀναγνωρίζων τὴν στυπτικὴν αὐτοῦ ιδιότητα καὶ τὴν εὐεργετικὴν αὐτοῦ ἐνέργειαν κατὰ τῶν αἱμορραγιῶν.

Κατὰ τὸν Rattray ὁ μαγνήτης θεραπεύει τὸν κατάρρου, τὴν κήλην, τὸν τετραταῖον πυρετόν, τὴν ὑδροπικίαν, τὴν κεφαλαλίαν κτλ.

Οἱ ἀλχημιστὰὶ τοῦ 16ου καὶ 17ου αἰῶνος ἀπέδωκαν τῷ μαγνήτῃ τὰς θεομυσιώτερας ιδιότητας καὶ ἐξήντησαν ὅλα τὰ ἀπόρητα τῆς τέχνης των, ἵνα ὑποβάλωσιν αὐτὸν εἰς διαφόρους δοκιμασίας, αἵτινες θὰ διευκόλυνον καὶ θὰ ἐξήπλουν τὴν χρῆσιν του.

Οἱ μὲν ἀπέδρεχον αὐτὸν μετὰ χαλυβδίνων ὀρισμάτων ἐν τῇ κόνει διαφόρων φυτῶν, ἵνα διεξαγάγουν κατόπιν τὸ ὑπὸ τοῦ Παρκέλλου κλυόμενον *μάννα τοῦ μαγνήτου*. Ἄλλοι ἐπίστευον ὅτι, ἐάθετοντες αὐτὸν εἰς τὸν ἥλιον, ἀφοῦ πρῶτον τὸν διεπύρουν με ἀθεστον, ἀπέκτα τὰς μεγαλύτερας ἀρετὰς. Ἄλλοι δὲ τέλος ὑπέβαλλον αὐτὸν εἰς διύλους, ἵνα ἐξαγάγουν εἶδος ὑδροπύρου, ὧτινι ἀπέδιδον οὐχὶ μικρὰν ἀξίαν. Σχεδὸν δὲ πάντες, πᾶρεσκεύαζον ἀποκρίματα.

Ὁ Mylius (1675) λέγει, ὅτι τὸν μαγνήτην μετεχειρίζοντο καὶ ἐν ἄλλοις σχήμασι εἰς ἄλλας πολλὰς ἀσθενείας. Κατεσκεύαζον δὲ δι' αὐτοῦ ἀντίδοτα πρὸς καταπολέμησιν τοῦ κατάρρου καὶ διαφόρων ὀρθολογικῶν νόσων.

Τὸ ἔλας τοῦ μαγνήτου τοῦ Ἀγγίκολα συνιστάτο ὡς δηλητηριώδες, στυπτικὸν καὶ βλασφημῶδες. Ἐξωτερικῶς δὲ τιθέμενον, ἐθεράπευε τὰς πληγὰς καὶ ἠμποδίζε τὴν πτώσιν τῶν τριγῶν. Ἐσωτερικῶς δὲ λαμβανόμενον ἀνέστελλε τὴν διάρροϊαν.

Πρὸς τὰ ἡμῖς τοῦ 17ου αἰῶνος, ἐγένοντο ἀντενέργειαι κατὰ τοῦ ἀλχημικοῦ μαγνητισμοῦ καὶ οἱ ἰατροὶ ἐπανελάθον τὰς παλαιὰς ἐφαρμογὰς τοῦ μαγνήτου.

Ὁ Μάξβελ, Σκῶτος σοφός, ἰατρός τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ Β'. ἐφήρμοσε μετ' ἐπιτυχίας τὴν μαγνητικὴν ἰατρικὴν καὶ ἐδημοσίευσεν ἔργον τι ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Ὁ πᾶτερ Κίρχερ, σοφός ἰησοῦιτης γερμανός, προσεκολλήθη εἰδικῶς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ μαγνητισμοῦ. Ἐν διαφόροις δὲ συγγράμμασιν αὐτοῦ, ἅτινα εἰσέτι θεωροῦνται πολύτιμα καὶ πολλοὶ ἀνατρέχουσι πρὸς συμβουλήν, ἀποδεικνύει ὅτι ἄπραξ ἡ ἀρχαιότης μετεχειρίσθη τὸν μαγνήτην εἰς διαφόρους χρήσεις· παρέχει δὲ πληροφορίας ἐπὶ τῶν ἐν χρήσει κατὰ τὴν ἐποχὴν του μεθόδων καὶ τῶν ἐπιτευχθέντων ἀποτελεσμάτων. Ὅπως δὲ πολλοὶ ἄλλοι εἶπον πρὸ αὐτοῦ, βεβαιοῖ καὶ οὗτος, ὅτι ὁ μαγνήτης προσηρημωμένος εἰς τὸν λαιμόν θεραπεύει τοὺς σπασμούς, ἐρησυχάζει τοὺς νευρικοὺς πόνους καὶ ἐπιταχύνει τὸν τοκετόν.

Ὁ Πέτρος Βορέλ, ὅστις ἔλαβε ἐνεργὸν μέρος ἐν τῇ συζητήσει, ἥτις ἐγένετο ἐν τῇ ἐπιτυχίᾳ του μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν καὶ τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἀνθρώπινου μαγνητισμοῦ, βεβαιοῖ, ὅτι ὁ μαγνήτης φερόμενος εἰς τὸν λαιμόν ἀπαλάσσει τὰς

γυναῖκας τῆς ὑστερικῆς πεινῆς, καθησυχάζει τοὺς πόνους τῶν ὀδόντων καὶ τῶν ὠτων, τρίβονται αὐτὸν εἰς τὰ προσβεβλημένα μέρη.

Ὁ Zwinger μετεχειρίσθη ἐπιτυχῶς τὴν κόριν τοῦ μαγνήτου πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἀρκτείας τῶν οὖρων παρὰ τινι νεκρᾷ κόρῃ. Ἐπιπροσέθησι δὲ, ὅτι ὁ μαγνήτης θεραπεύει τοὺς ὑπὸ τῶν ἀνέμων προξενουμένους σπασμούς.

Μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 18ου αἰῶνος, ὀλίγοι μετεχειρίζοντο τὸν φυσικὸν μαγνήτην, διότι ἡ ἐφαρμογὴ του δὲν ἦτο εὐκόλος. Πρῶτον ὁ μαγνητικὸς λίθος δυσκόλως ὑπόκειται εἰς κατεργασίαν, ἡ δὲ δύναμίς του εἶναι σχετικῶς ὀλίγον σημαντικὴ καὶ ἐνίοτε χρειάζεται μεγάλα ὄγκος, ἵνα ἀπολαύσῃ τις τὸ πηθούμενον ἀποτέλεσμα καὶ δεύτερον ἡ τιμὴ του εἶναι πολὺ ὑψηλὴ.

Τὰ ἐμπόδια ταῦτα ὑπερηνίκηθησαν διὰ τῆς μεταδόσεως τῷ χάλυβι πρῶτον τῶν ιδιοτήτων τοῦ φυσικοῦ μαγνήτου. Διὰ τῆς τελειοποιήσεως δὲ βραβηδόν τοῦ μέσου τούτου κατωρθώθη μετ' ὀλίγον νὰ ὑπερβῶν τὸν φυσικὸν μαγνήτην διὰ τῆς κατασκευῆς ἰσχυροτέρων μαγνητῶν τῶν κλειτέρων φυσικῶν τοιοῦτων.

Βραδύτερον ἡ πείρα ἐδίδαξε τοὺς φυσικοὺς τὴν θεραπευτικὴν ιδιότητα, ἣν ἠδύνατο νὰ πορισθῶσιν ἐκ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Ἡ δὲ παρουσιαζομένη ἀναλογία μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ μαγνητισμοῦ προσείλκυσε τὸ ἐνδιαφέρον πρὸς τὸν μαγνήτην καὶ ἔκτοτε αἱ μαγνητικαὶ ἐφαρμογαὶ ἐπολλαπλασιάσθησαν ταχέως, ἰδίως ἐν Γερμανίᾳ, ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΜΟΥ

ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Μὲ ρώτησες νὰ μίθῃς τὸ γαίτι
τὸ πιστό μου σκυλάκι σὲ γαυρίζει
Ἐνα μονάχα ξέρω νὰ σοῦ πῶ
καὶ κακὸ γιὰ σένα θὰ γνωρίζῃ.

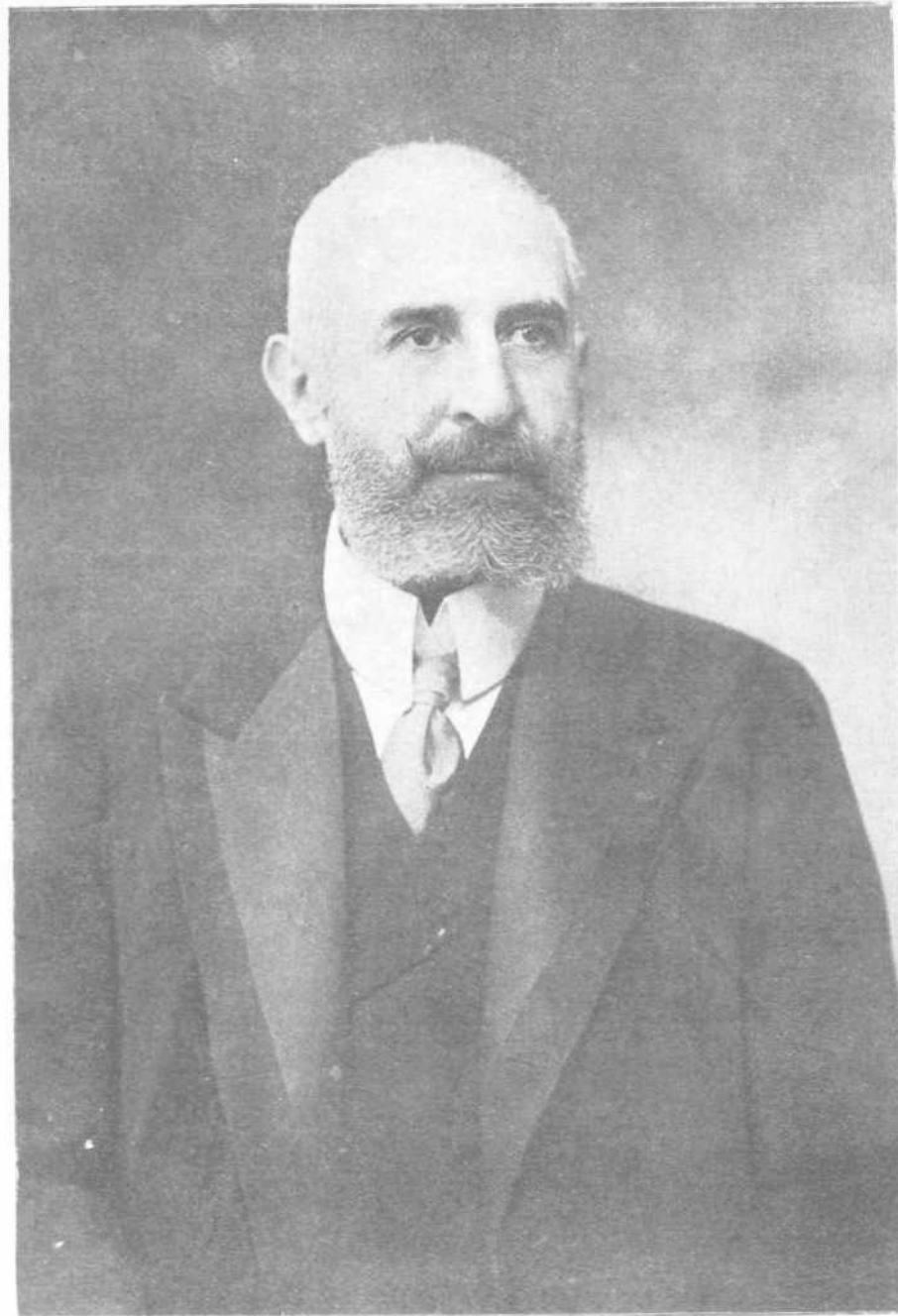
Ξέρεις πολὺ καλά, πῶς τὸ σκυλί,
εἶναι τὸ μόνο ζῷον ὃ που γαυρίζει
σοὶ εἶναι ἀνθρώποι κακοὶ
αὐτοὺς μονάχα νὰ γαυρίζῃ

Ὅσο σὲ μένα ἦσουνα πιστὴ
ἦξερες καὶ καὶ νὰ σ' ἀγαπήῃ
τώρα ποῦ εἶσαι ἀπιστὴ κακὴ
καὶ καὶ τὸ σκυλί μου σὲ μισεῖ

Ζάκυνθος

* Ἄγγελος Σαλούτσος

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ
ΙΩ. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Ο κ. Ιωάν. Βαλαωρίτης, υἱὸς τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ μας τοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, δὲν ἐκληρονόμησε μόνον τὴν πατρικὴν δόξαν, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας καὶ ἀνετράφη. Ἐκκληρονόμησε καὶ ἐξόχως οἰκογενειακὰς παραδόσεις, αἵτινες ἀρχοῦν ἀπὸ τοῦ 1684, ἀφ' οὔτου δηλ. οἱ ἐκ Βαλαώρας τῆς Εὐρυτανίας πρόγονοι αὐτοῦ ἀπεδύθησαν εἰς ἐθνικοὺς ἀγῶνας, ἀγωνιζόμενοι ἐν τῇ δυτικῇ Ἑλλάδι καὶ τῇ Ἠπειρῷ καὶ φθάνουσι μέχρι τοῦ 1879, ὅτε ὁ ἐνδοξὸς ποιητὴς καὶ πολιτευτὴς πατὴρ αὐτοῦ ἐκλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκληροδοτεῖ εἰς αὐτὸν τὴν συνέχισιν τῆς οἰκογενειακῆς δόξης. Ἐἶνε ἐπομένως, εὐπατριδὴς γνήσιον τέκνον

Ἑλληνικόν, Εὐρυτὰν ἄμα καὶ Λευκάδιος. Καὶ δὲν ἐσυνέχισε μὲν οὗτος τὴν προγονικὴν δόξαν οὔτε εἰς στίχους, οὔτε εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ὡς οἱ πρόγονοί του, διότι γενόμενος δικηγόρος ἐζήτησε νὰ ἐξασκήσῃ τὸ νομικὸν ἐπάγγελμα. Μὴ ἀρεσκόμενος ὁμως εἰς αὐτὸ καὶ φλεγόμενος, ὅπως δράσῃ ἐναργέστερον ἐν εὐρυτέρῳ σταδίῳ, ἀνέλαβε θέσιν ἐν τῇ Ἐταιρείᾳ τῶν σιδηροδρόμων Θεσσαλίας. Ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῆς ταχέως ἀπεμακρύνθη διὰ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν ὡς διευθυντὴς τῶν γραφείων αὐτῆς καὶ νὰ παρασκευάσῃ ἐκεῖθεν δι' ἄσκου ἐπιστημονικῆς καὶ οἰκονομολογικῆς ἐργασίας τὸν δρόμον, ὅστις ἴδῃ ἔφερον αὐ-

τὸν εἰς τὸ ὑπατον τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πολιτείας ἀξίωμα, προαχθεὶς ἀπὸ διευθυντοῦ εἰς Ὑποδιοικητὴν τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης. Ἀπὸ δεκαοκταετίας περίπου, ἐμελέτησε πρῶτον καὶ ἔλυσε τὸ νομισματικὸν ζήτημα, ἐξέδωκε τὴν σειράν τῶν περὶ Τραπέζης βιβλίων, συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐξηκονταετηρίδος αὐτῆς, ἐξέδωκε μελέτην περὶ ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας καὶ ἐπικαταλλαγῆς ἐν Ἑλλάδι, ἐτακτοποίησε διάφορα δάνεια τῆς Τραπέζης πρὸς Δήμους καὶ Λιμένας, εἰσηγήθη νομοθεσίαν νομισματικὴν, ἱδρυσε τὴν Λαϊκὴν Τράπεζαν κλπ. καὶ τέλος συνῆψε τὸ τελευταῖον δάνειον ἐπὶ συμφερωτάτοις ὅροις διὰ τὴν Ἑλλάδα, πράγματα τὰ ὁποῖα ἀνέδειξαν αὐτὸν δεινὸν οἰκονομολόγον. Ἀλλ' ἐνῶ ἐξεπλήρου τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ ἐν τῇ κυρίῳ ἐργασίᾳ, δὲν ἐλησμόνει καὶ τὰς οἰκογενειακὰς αὐτοῦ παραδόσεις. Μεταβαίνων πρὸς διαθερισμὸν ἐν τῇ προΰφίλει αὐτοῦ Μαδουρῇ τῆς Λευκάδος, ἀνεδίφη τὰ ἀρχεῖα τοῦ πατρὸς καὶ συνέγραψε τὸν Βίον καὶ τὰ ἔργα τοῦ ἐνδόξου ποιητοῦ, τὰ ὁποῖα καὶ ἐξέδωκε διὰ τῆς Μαγασλείου Βιβλιοθήκης.

Πολλὰ εἶνε λοιπὸν τὰ περικοσμοῦντα τὸν νέον Διοικητὴν τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος προτερήματα καὶ ἀπὸ πνευματικῆς καὶ ἀπὸ οἰκονομολογικῆς καὶ ἀπὸ κοινωνικῆς ἀπόψεως καὶ δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, ὅτι ὀπλισμένος διὰ τῶν προτερημάτων αὐτοῦ τούτων ἐν τῷ νέῳ ἀξιώματι θ' ἀποβῇ κρείστων τῶν προσδοκιῶν καὶ τῶν ἐλπίδων, ἄς πάντες ἐξαρτῶμεν ἐξ αὐτοῦ διὰ τὸ μέλλον τῆς Τραπέζης, καὶ διὰ τὸ μέλλον τῆς χώρας μεθ' ἧς τοσοῦτους δεσμοὺς ἔχει ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Πῶς δυνάμεθα νὰ κόψωμεν τὴν ὕαλον διὰ ψαλλίδος.

Δυνάμεθα νὰ κόψωμεν διὰ τῆς ψαλλίδος, κοινῆς χρήσεως, τεμάχιον ὕαλου, τόσον ἐνκόλως, ὅπως κόπτομεν τεμάχιον χάρτου, π. χ. :

Ἡ πειραματικὴ φυσικὴ μᾶς λέγει ναι καὶ ἰδοὺ πῶς γίνεται τοῦτο.

Τὸ μουτικὸν συνίσταται εἰς τὴν τοποθέτησιν ἐντὸς κάδου ὕδατος ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ ἀνωθι εἰκόνι τῆς ὕαλου, τῆς ψαλλίδος καὶ τῶν χειρῶν μας. Ἡ ὕαλος τότε δύναται νὰ κοπῇ κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἢ καὶ κυρτοειδῶς, χωρὶς νὰ σπάσῃ ἢ νὰ σχηματίσῃ σχισμίδας. Τοῦτο δὲ κατορθοῦται ἐφ' ὅσον τὸ ὕδωρ ἐξουδετεροῖ τοὺς κραδασμοὺς τῆς ψαλλίδος καὶ τῆς ὕαλου πλακῶς.

Ἐὰν ὁ ἐκτελεισθῆς τοῦ πειρήματος ἀφήσῃ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ὕδατος ἐλάχιστον μέρος τῆς ψαλλίδος, οἱ παρατηρούμενοι ἀμέσως κραδασμοὶ θὰ εἶναι ἐπαρκεῖς νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ πειρήματος.

Ἐν τούτοις πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας θ' ἀμφιβάλλωσι καὶ συνιστῶμεν νὰ δοκιμάσωσι. Δύναται τις ἐπίσης νὰ κόψῃ λεπτὴν ὕαλον διὰ

τῆς ψαλλίδος καὶ δι' ἄλλου τρόπου, χωρὶς νὰ τὴν θέσῃ ἐντὸς τοῦ ὕδατος, καλύπτων τὴν ὕαλον ταύτην διὰ λωρίδων χάρτου στερεῶς προσκολλημένων καὶ διατεθειμένων καθ' ὕψος τῆς διευθύνσεως. Αἱ λωρίδες αὗται οὕτω διατεθειμέναι ἔχουσι τὸ ἴδιωμα νὰ ἐξουδετερώσω ἐπαρκῶς τοὺς κραδασμοὺς καὶ ἐμποδίσωσι τὴν ὕαλον νὰ θραυσθῇ. Ἐν τούτοις τὸ προηγουμένον πείραμα θεωρεῖται καλλίτερον. Φ Π.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Αἱ κηλίδες τοῦ καφέ.

Αἱ κηλίδες τοῦ καφέ ὡς καὶ τοῦ καφέ μετὰ γάλακτος ἐπὶ ἐλαφρῶν καὶ λεπτοφυῶν ὄγκων μαλλίνων ἢ μεταξωτῶν γινόμεναι ἐξαλείφονται κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον: Ἐπαλείφεται ταῦτα ἐλαφρῶς διὰ γλυκερίνης καθαρῆς καὶ εἶτα ἐκπλύνετε στιγμιαίως διὰ θερμοῦ ὕδατος. Μετὰ τοῦτο σπογγίζετε τὸ ὄγκον ἐκ τοῦ ὀπισθίου μέρους διὰ τεμαχίου φανέλλης ἐπανακληπτικῶς.

Πῶς θερμαίνονται οἱ πόδες ἐντὸς τῆς κλίνης.

Ἀποφεύγοντες νὰ θέτετε ριζάκας μετὰ θερμοῦ ὕδατος ἐντὸς τῆς κλίνης σας, ὅπερ καὶ ἄτοπον καὶ ὀχληρὸν καὶ ἐπιβλαβὲς εἶναι, προτιμήσατε νὰ θερμάνητε προγενεστέρως ὀλίγον αὐτοὺς ἀνωθι τῆς πορτῆς ἢ πρὸ τῆς θερμάστρας, ἵνα ἀφαιρεθῇ ἢ ἐπ' αὐτῶν ὕγρασις καὶ κατακλιθῆτε.

XXII

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΝΥΧΙΔΟΣ

Ὅταν ἡ Παννυχίς εὔρε τον Ἀπολλωνίδην, ἀμέσως τῷ εἶπε :

— Τὴν εἶδα.

Ὁ Ἀπολλωνίδης ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ τὸ πρόπλασμα τὸ ὅποτον ἔπλαττε καὶ ἀνέκραξε κάτωχρος :

— Τὴν Δάμαριν ;

— Τὴν ἰδίαν. Πάντοτε ὠρκαίαν, ὅπως ἄλλοτε. Μόνον κάποιος μαρσαμὸς ὑπάρχει εἰς τὸ πρόσωπόν της, διότι ἡ ζωὴ της εἶνε ὅμοια μὲ τῶν πτωχότερων ἀνθρώπων, ἡ δὲ λύπη τῶν ὀρθκλμῶν της μ' ἔκαμε νὰ σκερθῶ, ὅτι δὲν εἶνε καθόλου εὐτυχὴς μεταξὺ τῶν χριστιανῶν.

Ἡ Δάμαρις ὑποφέρουσα ! Μία πτυχὴ θλίψης νύ ἀκώσασε τὸ μέτωπον τοῦ γλύπτου.

— Μοῦ ὠμίλησε δι' ἐσέ, Ἀπολλωνίδη ! Δὲν σ' ἐλησμόνησε, πιστεύσέ με.

Καὶ ἰδοῦσα τὴν ἐκ τῶν λόγων τούτων συγκίνησιν τοῦ, προσέθηκε :

— Ἀπολλωνίδη, ἀν εἶσαι ἀληθὴς ἀνὴρ, θὰ τὴν ἀποσπάσῃς ἀπὸ τον Ταρσέα Παῦλον.

Ἄλλ' ὁ γλύπτης μετὰ σταθερότητος ἔδωκεν ἀπάντησιν καταπληξασαν τὴν Παννυχίδα.

— Βίαν κατ' αὐτῆς ! Ὅχι ποτέ !...

— Δὲν σκέπτεσαι καλὰ, Ἀπολλωνίδη. Σὲ ὑπέθετα πλέον ἀνδροπρεπῆ. Σκέψου, ὅτι οἱ ἐχθροὶ τῶν χριστιανῶν ἀυξάνουν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ὅλοι οἱ μάχοι ζηλοτυποῦντες τον ἀπόστολον, μισοῦν ὅλους τοὺς χριστιανούς. Οἱ ἱερεῖς τῆς Ἀρτέμιδος ὁμοίως καὶ πρὸ πάντων οἱ ἔμποροι τῶν εἰκονισμάτων καὶ τῶν ἀγαλματίων, τοὺς ὁποίους καταστρέφει ἡ διδασκαλίκα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

— Σιώπησε, Παννυχίς. Παῦσε. Αἱ συμβουλαὶ σου εἶναι ἀνωφελεῖς. Ποτέ δὲν θὰ τολμήσω βίαν κατὰ τῆς Δαμάριδος.

— Καὶ ὅταν μάθης, ὅτι βιάζων αὐτὴν θὰ τὴν ἀποσπάσῃς ἀπὸ μίαν ἀθλίαν καὶ θλιβεράν ζωὴν ἐπὶ σκοπῷ νὰ τὴν φέρῃς εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν ;

— Οὐδέποτε πλέον θὰ πράξω τι κατὰ τῆς θελήσεώς της.

Ἡ Δάμαρις θὰ ἔμεινε ἀπὸ ἐσέ ποῦ κατοικῶ. Ὅταν θελήσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὴν τὴν ἀθλίαν ζωὴν, ὡς περυσιασθῆ ἔδω καὶ ὡς μοῦ

εἶπη μίαν μόνην λέξιν : « Ἴδού με ». Γνωρίζεις καλὰ ὅτι αὐτὴν τὴν ἡμέραν οὔτε ἡ καρδίκα μου, οὔτε ἡ οἰκία μου θὰ εἶναι κλεισταί. Ἄλλ' εἶνε ἀναξιοπρεπὲς δι' ἐμέ νὰ τὴν ἀποκτήσω διὰ τῆς βίας, ἀφοῦ με ἀπωθεῖ.

Ἡ Παννυχίς ἀκόμη περιστότερον ἐξεπλήσσετο καὶ μέσρος ἐν ᾧ ὑπῆρχε ὀδύνη εἰρωνίας καὶ οἴκτου ἀναμίξ, εἶπε :

— Ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ τὴν ἀναγκάσῃς νὰ ἔλθῃ πρὸς σέ, δὲν μένει ἄλλο παρὰ σὺ νὰ ὑπάγῃς πρὸς αὐτήν. Ἄ ! πόσον ἡ Δάμαρις θὰ ἦτο εὐτυχὴς, ἂν τὸ ἀπεράσίζεις !

— Δὲν σὲ ἐννοῶ, Παννυχίς !

— Ἴδού τί μοῦ εἶπεν ἡ φίλη μου. « Παννυχίς », ἀν ἰδῆς τον Ἀπολλωνίδην, εἶπέ του ὅτι τον περιμένω ἔδω πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Χριστοῦ. Ἄν με ἀγαπᾷ, ὡς ἀκολουθήσῃ τὴν πίστιν μας. Χωρὶς ἀμφιβολίαν τοιαύτη λύσις θὰ ἔγῃ δυσάρεστα ἐπικαλούμεθα δι' ἐσέ, Ἀπολλωνίδη, διότι ἐν πρώτοις ἡ ζωὴ τῶν χριστιανῶν εἶνε ἐντελῶς πλήρης στερησέων, ἐνῶ σὺ δὲν εἶσαι ἐχθρὸς τῶν ἀπολαύσεων. Ἄλλ' ὅμως, ὅταν πείσῃς τὴν Δάμαριν περὶ τῆς εἰλικρινείας σου, ὅταν θὰ τὴν ἔγῃς κατακτήσει ἐξ ὀλοκλήρου, τίποτε δὲν θὰ σὲ δυσκολεύσῃ νὰ φέρῃς ὀλίγας ἀνακουρίσεις εἰς τὰς προσφιλεῖς σκληραγωγίας τῶν χριστιανῶν. Ἡμπορεῖς μάλιστα, χωρὶς νὰ διατρέξῃς οὐδένα κίνδυνον, νὰ μὴ ὑποβληθῆς εἰς οὐδεμίαν σκληραγωγίην διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ.

— Παῦσε Παννυχίς, παῦσε διότι θὰ σὲ διώξω εἰς τὴν στιγμὴν. Δὲν θέλω οὔτε τὴν Δάμαριν ν' ἀπατήσω, οὔτε τοὺς θεοὺς νὰ μισήσω.

— Ἐξίστετε Ἀπολλωνίδη ! Ἀγνὸν πνεῦμα, σὲ θαυμάζω. Δὲν σ' ἐπίστευα τόσο ὑπήκον εἰς τοὺς θεοὺς μας ! Θεοὶ ! Γνωρίζεις ἐν τούτοις τί πρέπει νὰ σκέπτεται κανεὶς, ἀφοῦ σὺ τὸ πράττεις ἤδη.

— Παννυχίς οἱ λόγοι σου θὰ ἤρμοζον μᾶλλον διὰ τὸ στόμα τοῦ Εὐρυβάτου, παρὰ εἰς σέ, ἡ ὁποία ἤλθες μόνον μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ σοῦ ἀποδώσῃ ἡ Ἀρτεμις τὴν καλλονὴν σου.

— Ἀκριβῶς ἐπέισθην περὶ τῆς ἀδυναμίας τῆς θεᾶς. Δὲν θεραπεύουσιν οἱ θεοί, ἀλλ' αἱ μαγικαὶ συνταγαί. Καὶ τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ ἀπόστολος Παῦλος κἀμνει περιστότερα θαύματα ἀπὸ τὴν Ἀρτέμιδα. Τέλος πάντων εἶμαι πολὺ βλάξ ν' ἀνησυχῶ δι' ἐσέ καὶ τὴν Δάμαριν σου. Κάμετε ὅπως σὰς ἀρέσει. Δὲν θέλεις οὔτε τὴν βίαν, οὔτε τὴν πανουργίαν. Εἶσαι ἐλεύθερος εἰς

τὰς ἀποράσεις σου. Μόνον σοῦ προλέγω ὅτι ἡ μνηστὴ σου θὰ ἀποθάνῃ ἐντός ὀλίγου ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα αὐτῆς τῆς ζωῆς τῶν στερησέων καὶ ὅτι ἐν τῇ συνειδήσει της θὰ σὲ μέμφεται διότι δὲν ἔκκαμες τίποτε νὰ τὴν ἀποσπάσῃς ἀπὸ τὴν κακὴν της τύχην.

Καὶ ἡ Παννυχίς ἀνεχώρησε μκνιῶδης, βλέπουσα ἀποτυγχάνουσαν τὴν ἀνίσχυρον δολιότητά της.

Ἐν τούτοις ὁ Ἀπολλωνίδης ἔμεινε σύννους, διότι ἡ ἀσχημὸς αὐτὴ κόρη τῷ εἶπε πράγματα, τὰ ὁποία ἄλλοτε εἶχε σκεφθῆ. Καί, ὅταν ἀνελογίζετο τὴν συνέτευξιν, ἦν ἔλαβε μετὰ τοῦ ἀποστόλου, ἐδυσανασχέτει, ὅτι δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ τον ἀκούσῃ, ἀλλ' ἔφυγε ἔχων ἀσαφῆ καὶ συγκεχυμένην ἰδέαν τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ. Ἦτο ἄρα γε δυνατόν νὰ συνδιαλάξῃ τὴν λατρείαν ταύτης πρὸς τὴν τοῦ αἰωνίου κάλλους ; Ἐὰ ἡδύνατο, χωρὶς νὰ ψευθῆ καὶ πρὸς τον ἑαυτόν του καὶ πρὸς τὴν Δάμαριν, νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τῆς νέας θρησκείας ; Αὐτὰ ἦσαν τὰ θέματα, δι' ὧν ὁ νοῦς του συνεχῶς ἐβασπνίζετο· ἀλλὰ πάντοτε τὰ ἀπώθει, ὡς ἀσεβῆ καὶ βεβήλα. Ἐν τούτοις κατὶ εἶχε χάσει ἐκ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ πρὸς τοὺς ἐκ μαρμαῦρου θεοὺς. Τοὺς ἐβλεπε περιβαλλομένους ἀπὸ ἀκτινοβολίαν, σβίνουσαν ἡμέρας τῇ ἡμέρᾳ. Καὶ ἐνίοτε διὰ νὰ κατευνάσῃ τὴν ταρκαχμένην συνειδήσιν του, μετέβαινε νὰ ἀναζητήσῃ τοὺς ἐφημέρους ἐνθουσιασμοὺς, οἵτινες συνεσφαιρόντο περὶ τὴν μεγάλην Ἀρτέμιδα, εἰς θαυμαστά τῆς τέχνης ἀντικείμενα. Ἀριστουργήματα τοῦ Πραξιτέλους, τοῦ Πολυκλείτου καὶ τοῦ Φειδία· Ἀριστουργήματα καὶ κατὰ τὴν μορφήν καὶ κατὰ τὴν ὕλην. Ἄλλ' ὁ Εὐρυβάτης τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν :

— Πῶθεν ἐμπνέονται οἱ ἄνθρωποι τὴν λατρείαν πρὸς τοὺς θεοὺς ; Ἐκ τῆς ἰσχύος των, τῆς ἀρετῆς των, ἢ τοῦ κάλλους ;

Ὁ καλλιτέχνης ἀπεκρίθη :

— Δὲν πιστεύω οὔτε εἰς τὴν ἰσχύον των, οὔτε εἰς τὴν ἀρετὴν των. Μόνον τὸ κάλλος μ' ἐμπνέει.

— Τότε, παμφίλτατε, λάτρευε τοῦ λοιποῦ ὅτι θελήσῃς. Αὐτὰς τὰς θαυμασίας ἀμαζύνας τοῦ Πραξιτέλου, αὐτοὺς τοὺς κίωνας, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται τὸ ἀέτωμα τοῦ ναοῦ. Λάτρευε τὴν θεῖαν ἄμπελον καὶ τὰ ὠραία ἄνθη. Λάτρευε καὶ τον πλέον ἀσήκντον χάλικα, ἀλλὰ ἂν δὲν εἶσαι βέβηλος, κἀνήθητι πᾶσαν τιμὴν καὶ λατρείαν εἰς τὴν τερατώδη ταύτην θεάν, τῆς ὁποίας ἡ ἀσχημία ὑπερβάλλει τὰς αἰγυπτιακὰς μούμμιας.

Αὐτὸς ὁ συλλογισμὸς ἔκκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τον Ἀπολλωνίδην.

Ἐν τούτοις εἶπεν :

— Ὅ,τι εἶπες εἶνε λογικόν, Εὐρυβάτη. Πράγματι αὐτὴ ἡ Ἀρτεμις δὲν μ' ἐμπνέει ἢ μόνον

Μία γυνὴ κρατοῦσα μικρὸν παιδίον ἐπλησίασε τον θαυματοποιόν.

φρίκην. Ἀλλὰ διὰ τοὺς θεοὺς μας τῶν Ἀθηνῶν τί ἔχεις νὰ εἶπῃς ; Γνωρίζεις, τί ὠρκαίτερον ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶν τῆς Ἀκροπόλεως, ἐκτὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Διός ;

— Λησμονεῖς, φίλτατε καλλιτέχνα, ὅτι αἱ θεότητες αὐταὶ καθ' ἑνὴν ἐποχὴν ἠσχησαν νὰ λατρεύωνται, δὲν ἦσαν ἢ μόνον ζῶντα ἐξ ὕλου χονδροειδῶς κατεργασμένα καὶ οὐχὶ ὑπὸ τεχνιτῶν, ἀλλὰ ὑπὸ βναύτων χειρῶν ; Οὐδεὶς φιλόσοφος σήμερον ἀγνοεῖ τοῦτο. Προβάλλει λοιπὸν τὸ ἐρώτημα, διατί ἔρχετο τοῖς ἀπένειμον λατρείαν καὶ θυσίας, λόγῳ τοῦ κάλλους, ὅπερ τοῖς ἐδίδον οἱ ἄξιοστοὶ ἐκείναι ἄνθρωποι, ἢ ἐξ αἰτίας τῆς φρίκης, τὴν ὁποίαν τοὺς ἐνέπνεεν ἡ ἡ ἀσχημία τους ;

— Χριστολογεῖς, Εὐρυβάτη !

— Ποῶς. Οἱ θεοὶ δὲν ὑπῆρχαν ὠραῖοι παρὰ ἀπ' ἧς ἡμέρας οἱ τεχνίται ἐγίναν ἱκανοὶ διὰ νὰ κατασκευάσωσι μορφαὶ ἀνθρωπίνους ἐπὶ τοῦ μαρμαῦρου καὶ νὰ διακρίνωσι τὴν εὐγένειαν· οὕτως ὥστε αὐτὸ τὸ κάλλος, τὸ ὁποῖον θεοποιεῖτε, εἶνε δημιούργημα τῆς εὐρυσοῦς ἰδιοφυίας σας, ἀγαπητοὶ τεχνίται. Ἐκτὸς ἀν ἐνεπνεύσθητε ὑπὸ μιᾶς ἄλλης ὑπερέχου θεότητος, ἀνωτέρας τῶν ἰδικῶν μας, ἕως μοναδικῆς καὶ παντοκράτορας, ὡς τὴν ἐφαντάσθησαν ὁ Πυθαγόρας, ὁ Πλάτων, ὁ Σωκράτης καὶ ἄλλοι ἀκόμη. Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν θεϊότητα δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν γνωρίσωμεν.

Καὶ τὸ Κάλλος τὸ ὁποῖον προέρχεται ἢ ἐκ ταύτης ἢ παρ' ἡμῶν, εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ

ὅποιον ἀξίω ἀληθῶς τὴν λατρείαν καὶ ἐκτίμησιν μας.

Ὁ διάλογος οὗτος βαθῶς κατετάραξε τὸν γλύπτην. Καὶ διηρωτῶτο μήπως αὐτὸς ὁ μόνος θεός, ὁ παντοκράτωρ τοῦ Κάλλους δὲν ἦτο πράγματι ὁ Χριστός. Εἰς μίαν δὲ προσεπάθει νὰ ἀποδείξῃ τὰς σκέψεις ταύτας. Ἐπανήρχοντο ἀδικήτως.

* *

Τὰ περίεξα τοῦ μεγάλου νεοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἦσαν πεπληρωμένα ὑπὸ πλήθους ἀνηγούχου. Πράγματι τὸ ἀσυλὸν τῆς θεᾶς ἐστράγγιζε τὸ συνωθούμενον πλῆθος τῶν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἀρρώστων καὶ τοῦς προσκυνητάς, οἱ ὅποιοι ἤρχοντο νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὰς εὐνοίας τῆς θεᾶς. Συγχρόνως οἱ μάγοι συνεμίσγνοντο μετὰ τῶν κλεπτῶν διὰ νὰ ἀπογυμνώσωσι τὸ πλῆθος, καὶ συχνάκις οἱ κλέπται κῦτεπαγγέλονται τὸν μάγον διὰ νὰ ἐξασκήσωσι τὸ ἐπάγγελμά των εὐχερῆστερον καὶ ἀτιμωρητέον. Καὶ οἱ ξένοι προσηλικύνοντο, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μᾶλλον ἐκ τῆς φήμης τῶν θαυμαστωριῶν τῆς Ἐφέσου ἢ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν θεᾶν.

Ἡ Παννουχίς, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀνεμίσγνετο πρὸς τὸ πλῆθος τοῦτο, ἐλπίζουσα νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν θαυματουργὸν συνταγὴν, δι' ἧς θὰ ἐπανέκτα τὴν καλλονὴν τῆς. Μόλις λοιπὸν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἀπολλωνίδου, μετέβη κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς εἰς τὸν ναὸν καὶ ἔτεινε τὸ οὖς πρὸς τοὺς μάγους.

— Ἐ! ἐφῶναξεν εἰς ἄνθρωπος μὲ βλέμμα βλοσυρὸν καὶ τὴν κόμην ἀτακτον. Ἐπένα ὁμιλῶ πού εἶσαι ἄρρωστος καὶ καταβεβλημένος, εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ δώσω τὴν υγείαν σου μόνον μὲ μίαν δραχμὴν. Ἐγὼ εἶμαι ὁ περίφημος Βάλδουλος καὶ γνωρίζω συνταγὰς τὰς ὅποιαις δὲν γνωρίζουν ὅλοι οἱ τσακρλατῆται αὐτοὶ ὅπου φωνάζουν.

— Αὐτὰ πού σὰς λέγει εἶνε ψευτικαί. Εἶνε μεγάλας ψευτικαί, ἐφῶναξεν εἰς ἄλλος. Αἱ συνταγαί μου εἶνε πολὺ καλλίτεροι ἀπὸ τὰς ἰδικὰς σου καὶ δὲν ζητῶ παρὰ δύο μόνον ὀβολούς.

— Καὶ ἐγὼ, ὠρύετο τρίτος τις, θὰ σὲ θεραπεύσω μὲ ἓνα μόνον ὀβολόν. Ἄκου; ἓνα μόνον!

Τότε μίαν γυνὴν κρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μικρὸν παιδίον ὠχρότακτον, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἦτο πλήρως ἐκζεματῶν ἐπλησίασε τὸν τελευταῖον θαυματουργόν.

— Ἡμπορεῖς νὰ μοῦ θεραπεύσῃς τὸ παιδί μου; τοῦ εἶπε.

— Βεβαίως. Θὰ τοῦ δώσω; νὰ πῆ ἀνθρώπερο μὲ μέλι καὶ θὰ τοῦ πλύνῃς τὸ πρόσωπον μὲ τὴν ἀνατολή καὶ τὴ δύσιν τοῦ ἡλίου, καὶ θὰ λέγῃς αὐτὰ τὰ λόγια. «Κρυστάλινο νεράκι σὲ μισῶ,

Καθρὸ νεράκι σοῦ δίνω τὸ κκκό, πού ἔχει τὸ παιδί μου».

Ἡ Παννουχίς διενόηθη τότε. «Νὰ καὶ ἓνας θαυμαστωριῶν, πού ἔχει πολλὴν ἀντιπάθειαν εἰς τὸ καθρὸ νερό.»

Καὶ ἀνεγνώρισεν ὅτι ὁ ἐξ ὑδροφοβίας κατεχόμενος τυχοδιώκτης δὲν ἦτο παρὰ ὁ Τρυφαίνης.

— Πῶς, ἀνέκραξε πληθιάσασα, κάθεται λοιπὸν καὶ ἐμπαιξίς τοῦς πτωχοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους; Εἶνε πολὺ βλάκες πού κάθονται καὶ σὲ ἀκοῦν.

Ἡ γυνὴ εἶχεν ἤδη δώσει τὸν ὀβολόν τῆς καὶ ἔφυγεν.

Ὁ δὲ Τρυφαίνης ἀπεκρίθη, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ:

— Ἡσύχασε, Παννουχίς καὶ ὁμίλει σιγανώτερη, γιὰ τὴ φωνὴν σου μὲ ζημιώνουν. Ἐπειτα μὴν ἔχεις τὴν ιδέαν, ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι ζηλιασμένοι θαυμαστωριῶν εἶνε καλλίτεροί μου. Πρέπει κενεῖς νὰ ζήσῃ Παννουχίς.

— Δι' αὐτὸ φυσικὰ ἔκλεψες καὶ τὸν Εὐρυβάτη;

— Ναι, τὸ ὁμολογῶ, ὅτι τοῦ ἐπῆρα δανικὰ, χωρὶς νὰ τὸν εἰδοποιήσω, λίγες δραχμὰς, διότι μὲ εἶχον κλέψει ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἀλλὰ καθὼς εἰξεύρεις, ὁ Εὐρυβάτης μὲ παρεξήγησε καὶ ὅταν μὲ συνήτησε μίαν ἡμέραν, μοῦ ἐξήτησε τὰ χρήματά του τόσον ἀγρίως καὶ ἀπειλητικῶς, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ φύγω καὶ νὰ μὴ τὸν συναντήσω ἕως τῶρα, διὰ ν' ἀπορύγω τὴν ὀργὴν του. Αὐτὸ ἄλλως τε ἦτο πολὺ ἐπικερδέστερον δι' ἐμέ. Τέλος ἐσχετίσθη καὶ μὲ τὸν περίφημον Ἀπολλωνίον τὸν Τυκνόν, ὅστις μὲ συνεπάθησε τόσον πολὺ, ὥστε ἠθέλησε νὰ μοῦ μάθῃ ὅλα τὰ μυστήρια τῆς τέχνης του.

— Καὶ μήπως νομίζεις, ὅτι δίδω πίστιν εἰς τὴν τέχνην σου;

— Ἀσχημα κάμνεις νὰ μὴ πιστεύῃς;

Τί θὰ ἔλεγες, Παννουχίς, ἐὰν ἠμποροῦσα νὰ σοῦ ἀρχειρέσω ἀπὸ τὸ πρόσωπον αὐτῆς τῆς ἀσχημίας, πού σοῦ ἀφῆσαν οἱ φλόγες;

Ἡ Παννουχίς ἤρχισε νὰ ἐνδικαφέρεται σπουδαίως ἐκ τῆς ὁμιλίας, ἀλλὰ προσεπάθησε νὰ μὴ τὸ ἀποδείξῃ.

— Θὰ ἔλεγα, πῶς εἶσαι μέγας ἄνθρωπος. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος πιστεύω πῶς εἶσαι περίφημος διὰ τὴν ἀνκιδεῖάν σου.

— Ἄφου εἶνε ἔτσι, Παννουχίς, δὲν ἐπιμένω διὰ νὰ σὲ πείσω. Ἀρῆσέ με λοιπὸν νὰ οἰονομίσω τὴν ἀθλίαν μου ὑπαρξίν καὶ μὴ μὲ κάμνεις μὲ τὰς φλυαρίας σου νὰ χάνω πολύτιμον καιρόν. Διότι οἱ πελάται εἶνε σπάνιοι καὶ δύσπιστοι, ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν ψευδοθαυμαστωριῶν, οἵτινες τοὺς ἐξαπατοῦν.

Δὲν ἔχω ἀκόμη κερδίσει οὔτε ὅσα χρειάζονται διὰ νὰ μὲ φθάσουν νὰ φάγω ἓνα πικτὸ ροδίθιον μὲ ἓνα ποτήρι μαῦρο κρασί.

— Καὶ ὅμως ἓνας τόσος μεγάλος θαυματουργός

γός ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐπιτήδειος νὰ θεραπεύῃ τὴν πείναν του.

— Μὴ μὲ κοροιδεύεις, ἀλλὰ τράβηξε τὸν δρόμο σου.

Ἀλλ' ἡ Παννουχίς ἦτο διατεθειμένη νὰ τὸν βασκάνισῃ.

— Λοιπὸν τί ζητεῖς διὰ νὰ νὰ μὴ ἀποδώσῃς τὴν πρώτην μου ὠριότητα, ἀφού ὡς λέγεις εἶσαι ἀξίος νὰ τὸ κάμῃς;

— Ἐκατὸ δραχμὰς, Παννουχίς. Οὔτε ἓνα ὀβολόν ὀλιγώτερον.

— Καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε τὰ ἡμίτη αὐτοῦ τοῦ ποσοῦ.

— Ὡς τόσον ἠμποροῦμεν νὰ εὐρώμεν ἄλλην συνενόητην, χωρὶς ἐξοδα καὶ πληρωμὰς, Παννουχίς, ἰδοῦ. Σὺ κάμνεις μεγάλην βλακίαν νὰ ἀκοῦς αὐτὸν τὸν γεροπαμπάνηρον, τὸν Εὐρυβάτη — μὴ μοῦ κρύβεσαι, διότι τὰ γνωρίζω ὅλα — αὐτὸ τὸ γέρο πού σὲ περιγελά, διότι ἔτυχε νὰ ἀσχημίσῃς. Σὲ βεβαίω, ὅτι σ' ἐκοροΐδευε ἐμπρός μου καὶ ἔλεγε: «Ἡ Παννουχίς εἶνε τόσῳ ἀσχημη, ὥσα καὶ κουτὴ ἡ Πόσον καλλίτερον θὰ ἔκαμνες λοιπὸν, ἂν ἀφῆνες ἐκεῖνον καὶ ἔπερνες ἐμένα!»

— Αὐτὸ εἶνε εὐρυέστατον, ἐμορμύρισεν ἡ Παννουχίς, χαλαθεῖσα. Σκέπτεσαι λοιπὸν, ὅτι θὰ ἦμην εὐτυχέστερα, ἂν ἐλάμβανον μέρος τῆς ἀθλιότητός σου;

— Μαζὺ σου τὸ ἐπάγγελμά μου θὰ ἐγίνετο καλλίτερον. Ἐγὼ ἔχω βεβαίω τὴν ἐπιστήμην μου· ἀλλὰ καὶ μίαν γυναῖκα θὰ μοῦ ἔφερε πολὺ καλλίτερα ἀποτελέσματα. Ποῖα ἐπιτυχία, ἂν εἶχα μαζὺ μου μίαν κόρη καὶ νὰ λέγῃ πρὸ τοῦ κόσμου: «Ἐγὼ, πού σὰς ὀμιλῶ, ἤμουν καταφαγωμένη εἰς ὅλο τὸ σῶμα μου ἀπὸ τὴν λέπρα. Λοιπὸν ἡ μεγάλη Ἀρτεμις ἔφερεν ἐμπρός μου τὸν μεγαλύτερον τῶν θαυματουργῶν μάγων, ὁ ὁποῖος μὲ ἐθεράπευσε ἐντελῶς. Ὅνομαζεταὶ Τρυφαίνης. Εἶναι αὐτός ὁ χονδρός ἄνθρωπος, πού βλέπετε ἐκεῖ κάτω.» Τότε θὰ ἐκάνωμεν περιουσίαν. Εἶχα ὁ δυστυχῆς μίαν κόρη ἀλλὰ, φεῦ! μ' ἐγκατέλειψεν.

— Ἄκουσε, Τρυφαίνη, εἶμαι φίλη σου καὶ ἂν θελήσῃς νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς, πῶς θὰ μὲ κάμῃς ὠρικίαν, ἐγὼ θὰ σοῦ ἀναποδώσω τὴν κόρην σου. Ὁ δὲ Ἀπολλωνίδης θὰ σοῦ δώσῃ αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῶσα χρήματα, ὅσα θελήσῃς.

— Ἄν κάμῃς τοῦτο, Παννουχίς, θὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ ὅλην μου τὴν ἐπιστήμην. Ἀλλὰ σὺ εἶσαι πονηρὰ καὶ μὴ τὸν Διόνυσον, δὲν θὰ κάμῃς οὔτε μίαν μου συνταγὴν, ἂν δὲν ἰδῶ πρῶτα νὰ ξαναέλθῃ ἡ Δάμαρις.

— Θὰ τὴν ἔχῃς πρὸ τοῦ ὀφίλιος τελειώσῃ δύο δρόμους του.

Μάθῃς ὅμως ὅτι ὁ Ἀπολλωνίδης εἶνε τώρα ὀλιγὸς καιρὸς ὅπου ἔχει τρολλὰς ἰδιοτροπίας. Λέγει ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ νυμφευθῇ διὰ τῆς βίας τὴν Δάμαριν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐννοήσῃ ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη

ἀρνεῖται νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτὴν τὴν γλυκεῖαν του ἐπιθυμίαν, ἡ τύχη ὅμως τῆς μνηστῆς του οὔτε καλλιτέρη θὰ εἶνε, οὔτε ἡ ἐλευθερία τῆς μεγαλύτερη.

— Σὲ ἐνοῶ πολὺ καλὰ, Παννουχίς. Μὴ φοβεῖσαι τίποτε. Ὄταν ἡ Δάμαρις ξαναπέσῃ στὰ χέρια μου, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μοῦ φύγῃ χωρὶς νὰ ἀκριβοπληρωθῇ. Πήγαίνε, ὁ Τρυφαίνης δὲν εἶνε τόσῳ κουτός. Μόνον νὰ μοῦ φέρῃς τὴν Δάμαριν.

Καὶ καθὼς ἐκεῖνη ἀπεμακρύνετο, ὁ Τρυφαίνης ἐφῶναξε δυνατὰ:

— Μὴ λησμονεῖς ἐκεῖνο, πού σοῦ εἶπα διὰ τὸν Εὐρυβάτη. Εἶνε ἓνας κακὸς ἄνθρωπος πού σὲ ἐμπαιξίς, ἐνῶ μαζὺ μου ἐξασφαλίζεις τὴν τύχην σου!

Ἀναμφιβόλως, ἡ Παννουχίς δὲν τὸ ἐλησμονεῖ! Καὶ ἡ ὕβρις τοῦ Εὐρυβάτη εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας τῆς. Ἦτο ἀληθές, ὅτι ὁ Τρυφαίνης ἦτο ἓνας ψεύστης καὶ ἐπιέζετο νὰ νομίζῃ, ὅτι αὐτὸς ὁ μέθυσοσ ἐπλάσε ὅλην ἐκεῖνην τὴν ψευθεῖσιν ἱστορίαν, ἐπειδὴ ἐμίσει τὸν φιλόσοφον καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἰδίους σκοπούς του. Ματαίως ὅμως! Ἀλλ' ὁ Τρυφαίνης εἶχε δίκαιον. Ἡδύναντο πράγματι νὰ κερδίσουν περιουσίαν. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα τὴν ἐτάρασσε. Τί δὲν θὰ ἐδίδεν ἐν τούτοις, διὰ νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ δυσμορρία τῆς! Κατὰ βάθος δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν θαυμαστωριῶν δύναμιν τοῦ Τρυφαίνη, ἐνῶ διὰ τὸν Πάυλον εἶχεν ἀπόλυτον πεποιθήσιν. Ἐν τούτοις τὴν ἀπεδίωξεν ὑβριστικώτατα καὶ δὲν θὰ τοῦ τὸ συνεχώρῃ ποτέ. Ἡ ἐκδίκησις τῆς ἐπλησίαζε. Θὰ ἀπέσπα τὴν Δάμαριν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Χριστιανῶν καὶ θὰ τὴν ἀπέδιδεν εἰς τὸν Ἀπολλωνίδην. (ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑΛΥΟΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

(συνέχει καὶ τέλος)

Παρήλθον δύο ἔτη, ἀφ' ὅτου οἱ δύο ἐκεῖνοι παιδικαὶ φίλοι ἀπεχωρίσθησαν, καὶ κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας ὁ Τηλέμαχος ἐλάμβανεν εἰδήσεις παρὰ τῆς Οὐρανίας, ἡ ὁποία ἐν συντομίᾳ ἐξηκολούθει νὰ τῷ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν αἰώνιον πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσιν τῆς.

Ἀλλ' ἐφ' ὅσον οἱ χρόνοι παρήρχοντο, αἱ εἰδήσεις αὐτῆς καθίσταντο ἀραιότεραι, πολλῶ δὲ μᾶλλον τὸ σφίγος ἐκεῖνο τῶν κλισημάτων τοῦ ἐρωτῆς τῆς διελύετο σὺν τῷ χρόνῳ.

Εἰς τὴν ψυχὴν ὅμως τοῦ νεανίου συνέβαινον ὅπως τὸ ἐναντίον.

Ὁ νοῦς καὶ ἡ σκέψις του διεθυβύνοντο πάντοτε πρὸς ἐκεῖνην, πρὸς τὴν ὁποίαν τόσα ἔτη ἀφιέρωσε μὲ τερπνὴν ἀνάμνησιν καὶ χροσὴν ἐλπίδα.

Ἐπίστευεν ὁ τάλας, ὅτι τὸν ἀγαπᾷ ἀκόμη, καὶ ἐζή βαυκαλιζόμενος μεῖνεν ἐν διαρκῆς ὄνειρον, ὅτι ὁ καιρὸς τοῦ χωρισμοῦ θὰ παρήρχετο, καὶ θὰ τὴν ἐπανεβλέπετο, μετὰ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐνώσεως των.

Πολλάκις ἐστελλεν αὐτῇ ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας οὐδέ μίαν ἀπάντησιν ἐλάμβανεν. Ἐθρήνει διὰ τοῦτο ὁ Τηλέμαχος, ἀλλ' ἤλπιζε πάντοτε, ὅτι ἡ φίλη του δὲν θὰ τὸν ἐλησμόνηει.

Τὴν σιωπὴν ταύτην ὁ νεανίας ἀπέδιδεν εἰς ἀσχολίαν τῆς φίλης του, ἄλλοτε δὲ ὁ δυστυχὴς κατείχετο ὑπὸ ἀπαισίας ὑπονοίας, μὴ ἡ Οὐρανία του ἤσθεναι.

Ἄλλὰ φεῦ! Οὐδέν τι ἐκ τούτων συνέβαινε, καθ' ὅσον αἱ ἀσχολίαι δὲν θὰ ἠμπούδιζον αὐτὴν νὰ γράψῃ δύο λέξεις· ἂν δὲ παρενέπιπτεν ἀσθενεῖά τις, πάλιν θὰ περιήρχετο εἰς γνώσιν του, εἴτε ἀπ' εὐθείας παρὰ τῆς ἰδίας, εἴτε παρὰ τοῦ φίλου του Γεωργίου, ὅστις συχνότατα εἰς τὰς ἐπιστολάς του τῷ ἀνέφερε περὶ τῆς Οὐρανίας του, τὴν ὁποίαν συχνάκις ἐβλεπεν εἰς τοὺς περιπάτους.

Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ τῷ γράψῃ ἀμέσως, ζητῶν πληροφορίας, μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ τῷ ἀπαντήσῃ ἀμέσως.

Καὶ ἔγραψε πρὸς τὸν φίλον του, μετὰ τὴν θερμὴν παράκλησιν νὰ τῷ ἀπαντήσῃ, εἰ δυνατόν αὐθημέραν.

Ὁ Γεώργιος μόλις μετὰ σπουδῆς ἀπεσφράγισεν τὴν ἐπιστολήν τοῦ φίλου του καὶ ἐπανειλημένως ἀνέγνωσεν αὐτὴν μετ' ἐνδιαφέροντος.

Μετὰ μακρὰν δὲ σκέψιν, ἔγραψεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀκόλουθον ἀπάντησιν :

Ἀγαπητὴ φίλε Τηλέμαχε.

Σήμερον τὴν πρωῒνν ἔλαβον τὴν φιλικὴν σου. Ἡ χαρὰ μου εἶναι ἀπερίγραπτος, διότι μετὰ περὶ τὸν πόσον καιροῦ λαμβάνομεν εἰδήσεις σου.

Συχνὰ ἡ Μητέρα μου με ἐρωτᾷ ἀναγκάζουσα με συνάμειν νὰ σε γράψω, πρὸς τὸ ὅτι εἶπες ἀποφεύγω, διὰ νὰ μὴ σε ἀπασχολήσω καὶ δῆ, καθ' ἣν ἐποχὴν προετοιμάζεσαι εἰς ἐξετάσεις.

Ἄν δὲν ἀμφιβάλλω, σὺ θὰ ἔχῃς κάμη ἀρκετὰς προσόδους, καθ' ὅτι ἔχεις καὶ καιρὸν, καὶ ἡσυχίαν, ἐν ᾧ ἐγώ... γνωρίζεις καλῶς τὰς μεγαλοπόσεις, πολὺ ὀλίγον δύναται τις νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τὴν μελέτην.

Πόσον σε ἐπεθύμησα, δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς. Ἔτος ὁλόκληρον μὲς χωρίζεις, ἐπιφυλάττομαι ἕως νὰ σε ἀπολαύσω τὴν προσεχῆ ἄνοιξιν, διότι μετὰ τὰς ἐξετάσεις μου, θὰ ἐλθωμεν μετὰ τῆς μητρὸς μου νὰ περὶ θέρωμεν.

Ὅσον ἀφορᾷ, καλὸν μου φίλε, τὴν δεσποινίδα Οὐρανίαν... σε διαβεβαιῶ, ἐκπλαζόμενη ὅτι τὴν ἐλησμόνησες πλέον· μακρὰν προὐόσον δύο μηνῶν ἐσκεπτόμενη νὰ σοὶ γράψω τὰ διατρεφάντα, ἀλλ'

ἀπέφυγα νὰ μὴ σε λυπήσω, καὶ διότι ἤμην βέβαιος, ὅτι θὰ τὸ ἐβλεπες εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Ὡς βλέπω ἐκ τῆς σημερινῆς σου, ὁ ἔρωσ σου πρὸς τὴν δεσποινίδα Οὐρανίαν... ὑφίσταται θερμότερος παρὰ ἄλλοτε. Ἄλλὰ σε συμβουλεύω, καλὸν μου φίλε, νὰ λησμονήσῃς αὐτήν, ὅπως καὶ αὐτὴ σε ἐλησμόνησεν, ἀφοῦ μάλιστα τὴν προσεχῆ Κυριακὴν πρόκειται νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους τῆς μετὰ νέου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μοὶ διαφεύγει, ἐμπορευομένου ἐν τῇ πόλει μου. Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις, ἐλλείψει καιροῦ πρὸς τὸ παρόν, τὰ περαιτέρω προσωπικῶς τὸν προσεχῆ μῆνα.

Σὲ χαιρετῶ ὁ φίλος σου

Γεώργιος.

Ἐσφράγισεν τὴν ἐπιστολήν, καὶ αὐτοστιγμῆ ἐξελθὼν, ἔριψεν εἰς τὸ ταχυδρομικὸν κιβώτιον τῆς συνοικίας των.

Ἦτο ἤδη ἡ ὀγδοῦ πρωῒνν τῆς ἐπομένης ἡμέρας, ὅποτεν ὁ Τηλέμαχος ἐλάμβανε τὴν παρὰ τοῦ φίλου του, ἐν μεγίστῃ ἀνυπομονήσῃ, ἐπιστολήν.

Ἀποσφράγισεν τὴν ἀνέγνωσεν μετὰ βαρυκαλοῦσης ψυχῆς.

Ὅταν ἀπεπεράτωσε τὴν ἀνάγνωσιν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν δακρυσμένον· τρικυμία ἀγρία ἐμαίνετο ἐν τῷ στήθει του, ἡ δὲ ἀγωνία καὶ ἡ ἀπόγνωσις τὸν ἀπέπνιγον.

Ἡ σκέψις, ὅτι διὰ παντὸς ἔχανε τὴν Οὐρανίαν του, τὸν καθίστα παράφρονον.

— Θεέ μου, ἐψιθύριζε καθ' ἑαυτὸν, διατὶ νὰ ἀγαπήσω τόσον, διατὶ νὰ ριθῶ ἄκων εἰς τοῦ ἔρωτος τὰς ἐνέδρας, καὶ διατὶ νὰ μὴ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ἀποσκορπίσω τὸ ἀπατηλὸν, τὸ ὀλέθριον αὐτὸ αἶσθημα ;

Μικρὰ σκέψις τολμηρὰ τῷ ἐπῆλθε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, νὰ γράψῃ εἰς τὴν ἐπίορκον ἐκείνην κόρην ; Ἀπελπίς πλέον βλέπων τὰ γλυκύτερὰ του ὄνειρα δικλυόμενα, ἔλαβε τεμάχιον χαρτοῦ καὶ ἐγράφεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς κάτωθι γραμμὰς πρὸς ἐκείνην, ἣτις τῷ ὑπέσχετο αἰώνιον φιλίαν καὶ ἀφοσίωσιν.

Φίλη Οὐρανία,

Ἄν καὶ στεροῦμαι πρὸ μηνῶν εἰδήσεις σου, λαμβάνω τὴν πόλμην νὰ σοὶ γράψω τὰς γραμμὰς αὐτὰς διὰ τελευταίαν φορὰν. ἐκτελῶν φιλικὸν μου πρὸς σε καθήκον, καθόσον αὔριον δὲν θὰ ὑπάρχω ἐν τῇ ζωῇ.

Ὡ καὶ, γλυκεῖα παρθένος.

Δι' ἐμὲ πλέον ἡ ζωὴ θὰ ἦναι βιάσωνος, καὶ προτιμῶ τὸν θάνατον, διότι δι' αὐτοῦ καὶ μόνο θὰ παύσω σκεπτόμενος σε. Εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου ἀπὸ τὰ παιδικὰ μου ἔτη ἐνεκλειστοῦ ἡ αἰγλίεσσα μορφή σου. Πολλάκις ἀπειράθην νὰ σε λησμονήσω, ἀλλ' ὅπου καὶ νὰ ἔστρεφα τὸ βλέμμα μου, συνήντων τὴν εἰκόνα σου.

Ἐμνηστεύθης ἐν χαρᾷ καὶ ἐγὼ ὁ τάλας ἤκουσα τὴν εἰδησιν ταύτην ἐν σπαρκαμῷ ψυχῆς. Τὴν νομφικὴν σου ἐσθήτα σὺ παρὰ σκευάζεις, καὶ ἐγὼ θρηγῶν καὶ ὀδυρόμενος ἀσπάζομαι ἐν ἀπελπίσῃ τὰ κατὰ ζήρα ἄνθη, τὰ ὁποῖα ὡς ὕστατον τοῦ ἔρωτός μου χαιρετισμὸν μοὶ ἐδώρησας τὴν ἡμέραν τοῦ χωρισμοῦ μου.

Σὲ ἐγνώρισκα κλαίουσαν καὶ κάθε σου δάκρυ ἐνόμιζα, ὅτι ἐσταζεν εἰς τὴν ἀπαλήν μου καρδίαν, ὡς πεπυρακτωμένος μολυβδός.

Φεῦ ! Ποσάκις ἐν τῇ ἀπουσίᾳ σου δὲν ἀνεστέναζα ἐξ αἰτίας σου. Σὲ ἠγάπησα δι' ἅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς μου, παρθενικῆ μου φίλη, καὶ σε ἀγαπῶ ἀκόμη, ὅπως τὴν πρώτην φορὰν, κατὰ τὴν ὁποίαν σε εἶδα συντετριμμένην καὶ ἐγκαταλειμμένην ὑπὸ τῆς τύχης. Σὲ ἀγαπῶ εἰσέτι δι' ἔρωτος, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε θὰ λήξῃ, δι' ἔρωτος αἰωνίου. Ἄφ' ἧς ἡμέρας σε ἐγνώρισκα, ἠσθάνθην δεσμὸν ἀδιάρρηκτον νὰ με συνδέσῃ πρὸς σε.

Διατὶ λοιπὸν νὰ καταστρέψῃς τὸ γλυκὺ μου ὄνειρον καὶ διατὶ νὰ ἀποδιώξῃς τὰς ἐλπίδας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι με καθίσταν τὸν εὐτυχέστερον τῶν θνητῶν ;

Φεύγουσα ἔφερες μαζὺ σου τὴν ψυχὴν μου, τὴν καρδίαν μου, τὸν νοῦν μου. Καὶ ἔμω, τὰ πάντα ἐλησμόνησας. Ἐλθὲ στιγμῆ, νὰ ἐνθυμηθῆς δι' ὀπόσης ἀγάπης καὶ θυσίας σε ἐλάτρευσα, καὶ θὰ κλαύσης, ἀλλὰ θὰ ἦναι πλέον ἀργά, διότι ἡ καρδία, ἣτις ἐπασχεν ὅποτεν σὺ ἐλυπεῖσαι, καὶ σε ἐπαρηγόρει, δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον.

Αὔριον ὅποτεν θὰ ἀναγινώσκῃς αὐτὰς μου τὰς γραμμὰς, δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον.

Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀναβάλω ἐπὶ πλέον τὸ τέλος τῶν βασάνων μου. Ἄλλὰ μὴ πιστεύσῃς, ὅτι καὶ ἐκεῖ ὕψηλά θὰ σε λησμονήσω.

Ἄν ὑπάρχῃ ζωὴ δευτέρη, ζωὴ πέραν τοῦ τάφου, σε περιμένω.

Φίλη μου, σὺ ἦτις ἦσο ἡ ἐλπίς καὶ παρηγορία μου ἐδῶ, μὴ γίνῃς κατήγορός μου μετὰ θάνατον, διότι δὲν φρονέωμαι μόνος μου, με φρονεῖ ὁ ἔρωσ σου, τὸν ὁποῖον μοὶ ἐνέπνευσες.

Σὲ χαιρετῶ διὰ τελευταίαν φορὰν

ὁ αἰώνιος σου φίλος

Τηλέμαχος

Ἐκλείσει τὴν ἐπιστολήν καὶ ἔρριπεν αὐτὴν μετὰ πύρινον δάκρυον.

Ἦτο ἤδη μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅποτεν ἀποπεράτωσεν αὐτήν.

Ὁ δυστυχὴς διήρχετο στιγμὰς θλιβερὰς καὶ ἀπαισίας καὶ νύκτα πλήρη μαρτυριῶν καὶ ζοφερῶν συλλογισμῶν.

Κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας δὲν ἐλυπεῖτο τίποτε ἄλλο, οὐδὲ τὴν νεότητά του, οὐδὲ τὴν ζωὴν του αὐτήν, ἡ ὁποία δὲν τῷ ἄνηκε πλέον, παρὰ ὅτι ἔχανε τὸ βλέμμα τῆς ἐπίορκου ἐκεί-

νης κόρης, ἣτις καὶ ἐν τῇ ὑστάτῃ του στιγμῇ ἐκυριάρχει εἰσέτι ὁλοκλήρως αὐτοῦ.

Ἐμεινεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν σκεπτικός, τὴν κεφαλὴν στηρίζων ἐντὸς τῶν τρεμουσῶν χειρῶν του.

ἠσθάνετο τὸ αἷμα του ἀνερχόμενον βραχυδὸν εἰς τὴν κεφαλὴν του. Καὶ ἐν τῇ ζάλῃ ἐκείνῃ ἀπὸ τῆς ὁποίας κατελήρηθη, δὲν ἐβλεπε πρὸ αὐτοῦ τίποτε ἄλλο παρὰ μίαν κόρην συρομένην εἰς τὸν βόρβρον τῆς ἐπιτορίας.

Αἶφνης ἠγέρθη.

Ἐστρε τὸ στυράριον τοῦ γραφείου του καὶ ἐξαγαγὼν πολὺκροτον ἐξήταζεν αὐτὸ ἐπιμελῶς, ψιθυρίζων καθ' ἑαυτόν :

Ὁ κύβος ἐρρίφθη πλέον. Ἄφοι ἐδῶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπολαύσω τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν πρὸ χρόνων ὠνειρεύθη, ἄς τὴν ζητήσω ἐκεῖ ὕψηλά.

Δὲν ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ πολὺ ὥρα. Ἐφερε τὸ φρονικὸν ὄπλον εἰς τὸ στόμα του καὶ ἐξεκένωσε αὐτὸ δίς.

Αἱ σφαῖραι διελοῦσαι τοῦ οὐρανίσκου του, διεπέρασαν τὸ δένδρον τῆς ζωῆς, ρίψασαι αὐτὸν αὐτοστιγμῆ ἀπνουν.

Ἐν Κέρρω τῇ 30 11. 1910

Φωλίππος Μ. Μελοδῶς.
Μηχανικός.

=====

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὸ νὰ ὀμιλῆ τις περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, χωρὶς νὰ ἐρωτᾶται, δὲν εἶναι μόνον ἐγωϊσμός, ἀλλὰ καὶ ἀνοησία.

Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὅλα τὰ πράγματα ἀλλολοσυγκρούονται, ὅσον ἀντίθετον δρόμον καὶ ἂν λαμβάνουν ταῦτα, διότι κατὰ φυσικὸν δρόμον ἕκαστον πρᾶγμα ἔχει τὸν ἀντίκτυπον του. Τὸ καλὸν θὰ εὖρῃ τὸ κακόν, ἡ χαρὰ τὴν λύπην, καὶ τὸ βουνὸν ἀκόμη δύναται νὰ γίνῃ πεδιάς.

Ὅσο εὐθηνότερα πωλεῖ τις μίαν συμπεριλήν, τόσον ἀκριβότερα τὴν ἔχει ἀγοράσει.

Ὅταν δὲν δύναται τις νὰ σπᾶσῃ τὸ κύκκλον διὰ τῶν ὀδόντων, τὰ γλύφει διὰ τῆς γλώσσης.

Εἰς τὰ μέγαρα καὶ παλάτια δὲν χωροῦν αἱ μεγάλα κεφάλαι, ἐνῶ εἰς τὰς καλύβας χωροῦν, διότι δὲν κωλύονται ἀπὸ περιττὰ ἐπιπλα.

Ἡ γυνὴ ἀλλάζει πολλὰς γνώμης ἐκάστοτε, διότι εἰς οὐδεμίαν δύναται νὰ στηριχθῆ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

31. Στιχοποιΐσις.

Διά τῶν κάτωθι ὁμοιοκαταληξιών νά συμπληρωθῇ ὀκτώστιχον ποιημάτιον.

Ἡρεμία-Τρικυμία, Στήθη-Δήθη, Διαχέει Περιφρέει
Ἐλπίδα-Κρηπίδα.

32. Αἶνιγμα.

Ἄγριον εἶμαι ζῶν καί φύσιν ἀλλίσσω
μ' ἔνθε μόνου ψηφίου προσθήκην
κ' εἰς ἀδιόλλακτον ἔχθον τοῦ πρώτου
τρέπομαι ἄμέσως ζητοῦντα νίκην.

33. Αἶνιγμα.

Τὸ ὄλον μου τετράποδον
τὸ ἦμισυ ἐπίσης
Ποῖαν παρέχω αἰσθῆσιν
ἂν μ' ἀποκεραλίσης;

34. Φύρον Μιγδόν,

Μεπροσισα — Γοσάμπλε

ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Φύσεως» προδεδωκὸς ἐκδίδεται τὸ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ, ὀνομασθὲν ὁ ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ὅστις θὰ περιέχῃ τὰς Διευθύνσεις τῶν Ἰατρῶν μετὰ τῶν εἰκόνων αὐτῶν καὶ τοῦ κλάδου εἰς ὃν ἐπιδίδονται, οὕτως ὥστε πᾶς ξένος ἢ ἐντόπιος ἀνατρέχων εἰς αὐτὸν, νὰ εὐρίσκῃ πᾶσαν σχετικὴν πληροφορίαν, πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἱατροῦ του, χωρὶς νὰ ἐρωτᾷ τὸν τυχόντα καὶ μὴ γνωρίζοντα ἐπ' ἀκριβῶς τὸν εἰδικὸν ἱατρὸν ἐκάστου νοσήματος καὶ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ. Τὸ Ἰατρικὸν τοῦτο ΛΕΥΚΩΜΑ ἔδεται μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του καὶ θὰ κυκλοφορήσῃ παντοῦ καὶ εἰς ὅλα τὰ Κέντρα, ἐν χρυσοδέτῳ τεύχει.

Παρακαλοῦνται ἐπομένως ὅσοι ἐκ τῶν ἱατρῶν ἔλαβον τὴν σχετικὴν τῆς ἐκδόσεως του ἀγγελίαν καὶ ὅν ἀπέστειλαν ἔτι ἡμῖν τὰς θεουθὰς πληροφορίες, ὅπως εὐαρεστούμενοι ἀποστείλωσιν ἡμῖν ταύτας πρὸς ἀποφυγὴν παραπόνων, ἂν δὲν συμπεριληφθῶσιν ἐν τῷ ἀπαραιτῷ δι' αὐτοὺς ΛΕΥΚΩΜΑΤΙ τούτῳ.

Γραφεῖα «Φύσεως» ὁδὸς Κοραῆ ἀριθ. 5.

ΤΟΜΟΙ ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ

«ΦΥΣΕΩΣ» ΚΑΙ «ΠΑΝΟΡΑΜΑΤΟΣ»

Χρυσόδετοι τόμοι τῆς «Φύσεως» προηγουμένων ἐτῶν ὡς καὶ τοῦ «Πανοράματος» δεδεμένοι μετὰ 280 εἰκόνων, ὑπάρχοντες ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν καὶ ἀποστέλλονται ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν παντὶ προαποστέλλοντι τὸ ἀντίτιμον, ἧτοι φρ. 15 δι' ἕκαστον τόμον τῆς «Φύσεως» καὶ φρ. 12 διὰ τὸ «Πανόραμα».

Διεύθυνσις Κύριον

Φ. Πρίντεζην

Διευθυντὴν τῆς «Φύσεως»

Εἰς Ἀθήνας

ΦΩΤΟΖΙΓΚΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΚΑΙ ΓΡΑΦΕΙΑ «ΦΥΣΕΩΣ»,

Κατασκευάζονται ζιγκογραφίαι (clichés) καὶ προβολεῖς ἀθημερόν.

Ἐγγράφονται ἐν κλιτῷ συνδρομητικῷ εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ. Ὡσαύτως

Εἰσπράττονται ἀποδείξεις καὶ λογαριασμοί. Ἀποστέλλονται ταχ. δέματα εἰς Αἴγυπτον.

Πωλοῦνται καὶ μισθοῦνται κλισέ διὰ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας εἰς συμφερούσας τιμὰς.

Φωτογράφοις αἰουδήποτε ἀντικειμένου.

Ἐμφανίσεις καὶ ἐκτυπώσεις φωτογραφικῶν ἐρασιτεχνῶν (amateurs).

Προμηθεύονται διάφορα βιβλία, συγγράμματα καὶ ἀντικείμενα.

Γίνονται δεκτὰ καὶ ἀντιπροσωπεῖται. Γραφεῖα: Ἀδελφοὶ Πρίντεζην

(Ὁδὸς Κοραῆ ἀριθ. 5.)

Ο ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Ἐβδομαδιαίως ἐκδιδομένη
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐνωθὲν τῷ πνεύματι τῆς ἀνορθώσεως ἤρξατο πρὸ τριῶν ἐβδομαδίων ἐκδιδομένη ἐβδομαδιαία ἐφημερίς Πολιτική, Κοινωνιολογική καὶ Φιλολογική, Εἰκονογραφημένη. ἔχουσα συνεργάτας τοὺς δοκιμωτέρους καλλίμους τῆς Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας καὶ τῶν κυριωτέρων εὐρωπαϊκῶν κέντρων καὶ με' ἀρχὰς ἐντελῶς ἀνορθωτικῆς καὶ πατριωτικῆς ὑποστηρίζουσα ἐκθίμως τὸ καλὸν καὶ καυτηριάζουσα ἀμετακτάτως τὸ κακόν, ἔχουσα ἐκ τῶν προτέρων ἐξαρχλήσει τὰ ὄλικα καὶ ἡθικὰ πολυαετῆ κερφάλια τῆς.

Ἡ «Φύσις» τιθεμένη παρὰ τὸ πλεῖστον ταύτης ἐθνωφελῶς δράσεως καὶ ἐργασίας θέλει ὑποστηρίξει διαρκῶς συνιστάτω τὸ τοιοῦτον ἐθνωφελῆς δημοσίωμα τοῖς ἀπανταχοῦ συνδρομητικῶν καὶ ἑταίρῳ ὡς αὐτῆς δημοσίωσιν ἐν ταυτῷ ὅτι δέχεται καὶ ἐγγράφαι συνδρομητικῶν καὶ τῶν γραφείων καὶ πρακτικῶν αὐτῆς.

Συνδρομαὶ Ἀνεξαρτήτου.

Ἐν Ἀθήναις	Δρ.	7
Ἐν ταῖς Ἑπαρχίαις	δ'	5
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ	Φρ.	10
Ἐν Ῥωσίᾳ	ρούβλ	5
Ἐν Αἰγύπτῳ	σελλίν	10
Ἐν Ἀμερικῇ	δολλ.	2 1/2